

Forever Young Eeuwigheid 2: Erfgoed

Kim Houtzager

*Het leven vergroten, tegen de regels in,
volg het pad dat voorbestemd is.
De aanraking van een geliefde; een lotsbestemming onthuld,
Maak van twee levens één.*

*Haikoni yume, lum donarè,
wallon sonai dayath.
Ninmei naga ne, elosy wolae,
san yume boykan io yume.*

Forever Young Eeuwigheid 2: Erfgoed
Vertaling van: Forever Young Eternity 2: Heritage
Eerste druk Nederlandse versie – 2021
ISBN 9789464351897

Auteur en illustrator: Kim Houtzager
Vertaald door: John Houtzager

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en illustrator.

Voor meer informatie:
www.keep-in-mind.nl - info@keep-in-mind.nl

SAMENVATTING VAN EEUWIGHEID 1: 'NIEUW OP DEZE WERELD' 4

HOOFDSTUK 4: DE ROOS VAN DE WOESTIJN 6

Episode 76: Van dageraad tot schemerdonker.....	7
Episode 77: De verloren prinses	11
Episode 78: Naar het land van vuur	16
Episode 79: Ik mis je.....	20
Episode 80: Teddybeer	24
Episode 81: Prioriteiten	28
Episode 82: De dingen die je niet moet doen.	32
Episode 83: Verhalen van vroeger	36
Episode 84: Laat mijn hand je leiden.....	41
Episode 85: Hoop, wensen en dromen.....	46
Episode 86: De wens wordt vervuld.....	50
Episode 87: Ik haat jou, ik haat mijzelf.....	55
Episode 88: De jacht in het donker	60
Episode 89: Zeldzaam.....	65
Episode 90: Prachtige lucht.....	70
Episode 91: Bla bla	74
Episode 92: Hoor de stilte.....	79
Episode 93: Zie de duisternis.....	84
Episode 94: Speel je mee?.....	88
Episode 95: Veel te veel lawaai.....	93
Episode 96: Speelkwartier is voorbij!.....	97
Episode 97: De reis gaat verder.....	101
Episode 98: Het vinden van een uitvinder	106
Episode 99: Een lied over jou en mij	112
Episode 100: De dood van Ancule.....	116

HOOFDSTUK 5: DE VLOEK VAN VRIENDSCHAP 120

Episode 101: Frisse lucht	121
Episode 102: Zwarte poten.....	125
Episode 103: Het verlies van familie	130
Episode 104: Het verlorene teruggevonden.....	134
Episode 105: Gaan waar nog geen Ijsjager is geweest.	139
Episode 106: Zand, zand en... zand!	143
Episode 107: De stad onder het zand	148
Episode 108: Twee verschillende paden en één keuze	153
Episode 109: Er moeten dingen veranderen.	158
Episode 110: Chaos in de schemering.....	163
Episode 111: Als donderslag bij heldere hemel	168
Episode 112: Elke dag hetzelfde	172

Episode 113: Demonenmeisje	177
Episode 114: De wind neemt de leiding	182
Episode 115: Dichter bij huis	187
Episode 116: Een held voor de hemel	192
Episode 117: Keuzes en geheimen	196
Episode 118: De Zanddraak	202
Episode 119: Hoe zij de dood te slim af was	208
Episode 120: Liefde en chaos	213
Episode 121: Valse waarheid	218
Episode 122: In het hol van de leeuw	223
Episode 123: Zo dichtbij	229
Episode 124: ...en toch zo ver weg.....	235
Episode 125: De onmogelijke missie.....	240

HOOFDSTUK 6: DE REIS VAN HET HART 245

Episode 126: De terugkeer van de Roos van de Woestijn	246
Episode 127: Dromen kunnen uitkomen	252
Episode 128: Ongeschreven	259
Episode 129: Blade's nieuwe speelgoed	264
Episode 130: Absolute stilte	272
Episode 131: Mianor	278
Episode 132: Het begin van een zoektocht.....	284
Episode 133: Ayasake	288
Episode 134: Kleine, simpele veranderingen	295
Episode 135: Verraad.....	301
Episode 136: Haar zoektocht naar de Hogeren.....	307
Episode 137: Allemaal hun schuld.....	313
Episode 138: Onhoorbare hartenkreten en kromme rechte lijnen	318
Episode 139: Stil	325
Episode 140: Het Pad der Verlichting.....	332
Episode 141: De andere kant van het verhaal.....	338
Episode 142: Iets en alles	343
Episode 143: De tijd kan kruipen	348
Episode 144: Het dorp van de Unica	353
Episode 145: Fluiten tijdens je werk.....	358
Episode 146: Keuzes en vragen	364
Episode 147: Goed, dat ging dus niet volgens plan	369
Episode 148: Het ongeluk	377
Episode 149: Het blijft in de familie.....	381
Episode 150: Het einde van het begin.....	386
Dromen kunnen niet sterven.....	391
Een droom zoals de vlucht van een vlinder/ Yllsae myno anako usum	393
Sekense taal.....	395
Vooruitblik van Eeuwigheid 3: Sonai	400

Samenvatting van Eeuwigheid 1: ‘Nieuw op deze wereld’

Er is een planeet ver van ons vandaan. Het is groter en groener dan die van ons en heeft drie manen in plaats van één. Maar als je verder kijkt dan alleen de buitenkant, zal je ontdekken dat deze wereld veel op die van ons lijkt.

Op een dag wordt een meisje wakker in het bos. Ze weet niets van de wereld om haar heen en het lijkt alsof ze nieuw op deze wereld is. Wanneer Maturu haar tegen het lijf loopt, besluit hij voor haar te zorgen en op te voeden. Hij leert haar praten, manieren en zelfs hoe ze moet vechten. Want, hoewel op deze planeet mensen voor altijd lijken te leven, is nog niemand van ouderdom gestorven...

De naam van de planeet is Seken en het is een gevaarlijke plek. Je kan het nog het meeste vergelijken met onze middeleeuwen. Toch is er een groot verschil: op deze planeet is magie geen mythe.

Maturu ondervindt hoe gevaarlijk zijn wereld kan zijn, als hij ontdekt dat Naraku, zoals hij het meisje noemt, enorme magische krachten heeft. Haar krachten lijken immens en trekken de aandacht van Heer Zashjan, een tovenaars die Naraku's krachten aan die van hem wil toevoegen. Hij doet alles wat hij kan om Naraku in zijn handen te krijgen.

Naraku ontmoet als eerste Maturu, een jonge boer, die besluit haar op te voeden, maar ook verliefd op haar wordt. Hij is rustig en zorgzaam, maar onzeker over zijn eigen kunnen.

Dan ontmoeten ze Blade, Maturu's beste vriend en bekwaam strijder. Ook hij ontwikkelt gevoelens voor Naraku. Zijn sarcasme is grenzeloos en hij gebruikt het vaak om zijn eigen angsten te verhullen.

De volgende twee die bij de groep komen, zijn Sushi en Mayonaka. Sushi is een Elf. Waar alle Elven op Seken de aarde kunnen beheersen, kan Sushi dat niet. In plaats daarvan heeft ze toevlucht gezocht in de hekserij, wat haar niet altijd even goed afgaat. Mayonaka is een meisje met een donkere huid, wat zeldzaam is voor de regio waar ze zijn. Niet alleen dat, Mayonaka lijkt over een gave te beschikken waar de meeste mensen op Seken slechts van kunnen dromen: ze kan lezen en schrijven.

Later lopen zij Ao tegen het lijf. Hij is Sushi's oudere broer en kan wel de aarde beheersen. Deze Elf is, vooral in het begin, een leraar en leert de groep telepathie. Ao gedraagt zich vaak als de typische grote broer van Sushi. Maar pas op: als je zijn zusje ook maar iets aandoet, dan krijg je het zwaar te verduren!

In een groot ravijn vinden ze Rain, een Water Gebruiker. Zijn echte naam is Rayne, maar weinig mensen horen het verschil. Hij neemt de rol van Naraku's leraar over.

In het bos dat ze bereiken, vinden ze een Vuur Gebruiker, genaamd Kai. Hij is onvoorspelbaarder dan het leven zelf en zit vol paradoxen. Zijn echte naam is Kaiyou, dat 'oceaan' betekent en hij adoreert zowel Rain's Waterkrachten als Rain zelf.

In het koude, hoge Noorden van Seken wordt het team uitgebreid met Hane. Hij is een rustige jongeman die het pad van een vegetariër en pacifist volgt. Hij beheerst het element lucht en verbazend genoeg aarzelt hij niet om zich in de strijd te mengen als het om Naraku gaat.

Vlak voordat Naraku de strijd met Heer Zashjan moet aanbinden, vinden ze het jonge meisje Clover. Zij heeft ongezonde wraakgevoelens voor Heer Zashjan en tegen iedereen die voor hem werkt. Helaas krijgt zij haar wraak niet en is Naraku haar voor.

Er zijn ook een paar dieren, die trouw aan Naraku hebben gezworen, in ruil voor telepathie. Appel, Naraku's zwarte merrie, is de eerste die de groep versterkt. Haar gezel wordt Matsuru's bruine hengst Peer. Blade's roodbruine hengst Dusk is het laatste paard die bij de groep komt.

Ondanks dat zij hun best doen hun kleine magische vriendin te beschermen, is het de mysterieuze zwarte wolvin Shadowhunter, die het lukt om meer dan een vriend van Naraku te worden. Volgens Naraku voelt Shadowhunter meer als... familie aan.

Gezamenlijk trotseren zij alles wat Heer Zashjan op ze afstuurt en zonder het te beseffen worden ze zo hecht als een stam. Geleidelijk neemt Naraku de leiding van Matsuru over en leidt hen naar een verlaten kasteel in het hoge Noordoosten: MorgenSneeuw. Toch is dit alles niet genoeg om Heer Zashjan te stoppen en heeft Naraku geen andere keuze dan de machtige magiër zelf te bestrijden.

Een gevecht met magie, een gevecht zonder magie... Het doet er niet toe voor Naraku. Matsuru en Blade hebben haar goed opgevoed...

Hoofdstuk 4: De Roos van de Woestijn

Episode 76: Van dageraad tot schemerdonker

De zon kwam op in de vallei rond het kasteel MorgenSneeuw. Terwijl alles dat overdag leeft langzaam wakker werd, besloot het nachtleven te gaan slapen. Verse sneeuw had de sporen van de inwoners van dit gebied bedekt. In deze Sekense wereld vergeten de mensen vaak de tijd. De inwoners van het kasteel MorgenSneeuw waren niet anders. Niemand stond stil bij de gedachte dat het een jaar en tien maanden geleden was dat Matsuru Naraku ontmoette. In ieder geval, niet op dit moment! Terwijl de zon opkwam, was iedereen in kasteel MorgenSneeuw al op en duwde elkaar weg bij de stallen. “Au, je oor prikt me!” Kai duwde Ao, de Elf met de lange oren, weg. “Hé, dat is mijn voet!” Sushi trok haar broer naar achteren. Ineens duwde een sterk bruin paard iedereen opzij en keek de stal in. Met zijn donkere ogen zag hij een zwart paard op de grond liggen. Rain legde zijn hand op het hoofd van het bruine paard. >Rustig Peer.< zei hij telepathisch >Appel is sterk, het komt wel goed.< In de stal streelde Naraku Appels hoofd terwijl het hoofd op haar schoot rustte. Aan de andere zijde van het paard keken Mayonaka en Hane aandachtig. “Oké Appel, nog één keer.” zei Hane. “Het gaat prima, houd vol.” Mayonaka moedigde het paard aan. Iedereen probeerde te zien wat er gebeurde en duwde de ander weg. Naraku wilde het ook te zien, maar zij had kennelijk de verkeerde kant van het paard gekozen. Het maakte haar niet uit. Appel had haar nodig en ze zou al haar steun geven. “Oh, kijk eens hoe mooi...” zuchtte Mayonaka en pakte een doek. “Wat is het?” Blade kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Opnieuw duwde Peer zijn hoofd naar binnen. Als een paard met mond open kon staren, dan had hij dat gedaan. Daar waren ze... Appel, de zwarte merrie, met een klein donkerbruin veulen naast haar. “Awe, ik smelt gewoon!” zuchtte Sushi vertederd. Appel likte haar kleintje schoon. “Gefeliciteerd.” Mayonaka streelde Appel. Naraku kwam voorzichtig nader. Met opengesperde ogen keek ze naar dit nieuwe leven. “Hij is zo mooi, Appel...” fluisterde ze. Hane lachte. “Kijk eens beter, Naraku. Het is een zij.”

Niet lang na de geboorte van het veulen liep iedereen enthousiast rond. “Dank je dat ik erbij mocht zijn, Mayonaka.” Naraku dankte het meisje met de donkere huid.

Mayonaka lachte. “Je hoeft mij niet te bedanken.” glimlachte ze. “Trouwens, het was Appel die zei dat je erbij mocht zijn.”

“Ik vraag me af hoe het voelt...?” vroeg Naraku zich af.

Mayonaka haalde haar schouders op. “Ik zou het niet weten.” Bekende ze en liep naar de kantelen. “Kijk!” wees ze in de verte. “Zie je die groene plekken? De Hogeren kondigen de zomer aan.”

Naraku leunde op de kantelen en knikte. “Het is hier prachtig” zuchtte ze.

Opeens viel een kleine, witte, pluizige bal de benen van Mayonaka aan. “Whoa!” lachte Mayonaka en keek naar het kleine witte wolvenjong, Haar prooi was een muis en ze sprong naar het dier. Het jong landde op alle vier de poten tegelijkertijd, maar ze miste de muis op een haar na. De muis ontsnapte tussen twee tonnen op de kantelen.

Het witte wolvenjong gromde en probeerde de muis er tussenuit te krabben, maar kon er niet bij. Mayonaka pakte het wolvenjong op. “Laat hem maar gaan, Grasshopper” lachte ze en streelde het jong, wiens naam ‘Sprinkhaan’ betekent. Naraku lachte en keek naar het jong. “Ze heeft veel geluk gehad.”

“Ja, dat is zo.” Het jong wreef zich tegen Mayonaka aan. “Als Clover haar niet gevonden had...”

“Clover wilde haar niet meenemen.” zei Naraku. “Je zei dat we haar niet mochten opgeven. Clover zei dat ze het onmogelijk kon overleven.”

“Oordeel niet te hard over Clover.” Mayonaka zette Grasshopper weer op de grond, waarna ze gelijk weer op muizenjacht ging. “Ze heeft bindingsangst; ze is bang iets te verliezen.”

“Heeft ze je dat verteld?” vroeg Naraku verbaasd.

Mayonaka schudde haar hoofd. “Nee, maar het was in haar ogen te lezen. Je weet wat er met haar is gebeurd, toen ze acht jaar oud was.”

Naraku’s gezicht betrok toen ze Clover in het oog kreeg. Ze oefende met haar zwaard. Pas vijftien jaar oud en nu al een getrainde en ervaren krijger. Ze had hier niet voor gekozen, maar het werd haar lot. Heer Zashjan had zijn soldaten naar het dorp van Clover gestuurd, om onbekende redenen, toen ze acht jaar oud was. Haar ouders kwamen om in de vlammen van haar huis en Clover werd gedwongen toe te kijken. Ze werd achtergelaten om van ontbering en honger om te komen. Het was haar haat die ervoor zorgde dat ze er nog steeds was.

De dag kroop voorbij en Naraku ging nog eens naar Appel en haar pasgeboren veulen. Het veulentje deed een paar wankele stapjes en maakte zelfs een sprongetje, waarna haar moeder haar met het hoofd wreef. Rain lachte. “Ze zal vast een sterk paard worden.”

Matsuru knikte instemmend. “Ik wed dat ze net zo snel wordt, als haar moeder.” Peer staarde zonder waarschuwing Matsuru diep in de ogen. “En natuurlijk zo sterk als haar vader!”

“Weet iemand een naam voor haar?” vroeg Kai.

“Snowdance.”

Alle gezichten draaiden opzij en staarden naar Naraku. “Pardon?” zei Clover lichtelijk verbolgen. “Het paard is donkerbruin, niet wit!”

“Laat het maar aan Naraku over om rare namen te bedenken.” grinnikte Matsuru. Blade legde zijn armen over elkaar. “Als mijn Dusk ooit een jong krijgt, dan beslis ik de naam.”

Naraku lachte. “Kijk nou eens. Doen haar bewegingen je niet denken aan dansende sneeuw?”

Iedereen keek naar het energieke paardje. Kai knikte. “Nou, nu je het zegt. Het... eh,... Nah, ik zie het nog steeds niet.”

>Ik vind het leuk.< Appel wreef haar hoofd tegen het paardje dat vanaf nu Snowdance zou heten.

De mensen en elven lachten. “Ach, in ieder geval is het niet weer een stuk fruit.” mompelde Blade. Hij herinnerde zich goed dat Naraku de andere twee paarden hun naam had gegeven, met de beperkte woordenschat die ze toen had.

De dag was aan haar einde gekomen. Over een paar uur zou de schemering op haar hoogtepunt zijn. “Naraku, we zijn zover!” riep Mayonaka vanaf Peer.

Hane zat op Dusk. “Waarom komt ze altijd te laat?”

“Maar ze komt altijd.” Mayonaka lachte naar Hane. “Ze is nog naïef, maar ze is en blijft onze leider.”

“Ik kom eraan!” hoorden ze achter zich.

“Hé, wacht!” Weer een stem, deze keer van Rain. “Je wilde toch dat ik je haar ging knippen?”

Naraku draaide zich snel om. “Als ik terugkom, oké?” lachte ze en haastte zich met de zwarte wolvin naar de ruiters.

“Dat zeg je nu al vijftien weken!” riep Rain, lichtelijk geïrriteerd. “Je bent de leider van De Ijsjagers, maar je gedraagt je soms meer als een klein kind!”

“Dit keer beloof ik het echt!” riep Naraku. Ze nam een sprong en kwam achter Mayonaka op Peer terecht. “Snel, voor hij echt boos wordt!” giechelde ze.

“Soms ben je zo onuitstaanbaar.” Grinnikte Hane, waarna Peer en Dusk de reis inzetten.

De twee paarden vertrokken met hun vier reisgenoten. Naraku zwaaide naar een grommende Rain. “Oh, er zwaait wat voor haar zodra ze thuiskomt!”

Matsuru lachte. “Laat haar toch even.” zei hij tegen hem. “Dit is de eerste keer sinds weken dat we weer naar het dorp kunnen gaan. Morgenochtend is de dorpsmarkt, dus ze moeten nu wel gaan.”

“Het is jouw schuld” bromde Rain en draaide zich om. Hij wist dat Matsuru verantwoordelijk was geweest voor Naraku’s opvoeding, maar de anderen hadden ook veel invloed gehad.

“Wat?” vroeg Matsuru. “Hoe kan dit opeens mijn fout zijn?”

De volgende morgen bereikten de reizigers het dorp. “Hane!” Een meisje rende naar Hane en vlak nadat hij afgestegen was, ze gooide zijn armen om zijn nek.

“Hé, goedemorgen Kyla!” lachte hij.

“Het spijt me zo!” verontschuldigde Kyla zich meteen.

Hane lachte. “Kyla, laat het los.” zei hij vrolijk. “Je kon het helemaal niet weten en het is al maanden geleden!”

Terwijl de meeste mensen er al niet meer aan dachten, zat het Kyla nog steeds dwars dat zij per ongeluk Naraku had verraden aan Heer Zashjans leger. Als zij niet aan de vreemdeling had verteld waar Naraku heen was gegaan, dan hadden ze misschien wel de verkeerde route gekozen en Naraku nooit gevonden.

“En dankzij Kyla is Heer Zashjan voorgoed verdwenen.” Naraku lachte naar een blozende Kyla. “Zijn we nog op tijd?”

Kylia knikte. “Ja, ze beginnen de markt net op te bouwen. Jullie zijn de eerste buitenstaanders!” Ze pakte Hane bij zijn hand en leidde hem de straten door. “Buitenstaanders, wat een woord.” Mayonaka zuchtte, terwijl ze Kylia door de straten volgde.

Hane haalde zijn schouders op. “Alleen als er een markt is, komen er mensen van buiten het dorp.”

“Jij bent nu ook een buitenstaander.” lachte Mayonaka terwijl zij een kraam in het oog kreeg. “Oh, zijn dit echte bananen?”

“Wat zijn bananen?” hobbelde Naraku achter haar aan.

Langzaam vulde het dorp zich met de inwoners en de buitenstaanders. “Het is lang geleden dat ik een echte markt heb gezien.” bekende Hane aan Kylia. “Hoe lang geleden is het nu? Een maand?”

Kylia knikte. “Ja, iedere nieuwe maan.” Toen ze Hane aankeek, moest ze blozen. Zou hij gehoord hebben wat zij hem had nageroepen, toen hij het dorp verliet om Matsuru terug te halen? Matsuru was door het leger van Heer Zashjan gevangengenomen als lokaas voor Naraku. Nee, waarschijnlijk niet. Hij reageerde zo... zo rustig. Als hij had geweten dat ze van hem hield, dan zou hij wel anders hebben gereageerd. Maar Hane was gewoon Hane...

Hane keek rond en hoopte de kraam te vinden die hij zocht. “Oh, daar is het!” Hij liep er direct op af, gevolgd door Kylia.

“Zoek je iets speciaals?” vroeg Kylia.

Hane knikte. “Ja, ze zijn er nog!”

“Oorbellen?” vroeg Kylia grinnikend. “Sinds wanneer draag jij oorbellen?”

“Oh, ze zijn niet voor mij.” Hane gaf geld aan de koopman. “Ze zijn voor Sushi.”

Kylia werd zo wit als een laken en Hane kon het niet helpen inwendig te grinniken. Oh, hij wist wat ze voor hem voelde. Hij zou het haar ooit eens zeggen. Maar dit was nu niet de juiste plaats en niet de juiste tijd.

“V-v-v-voor Sushi?” stamelde Kylia.

Hane knikte. “Ze zag ze de laatste keer en heeft eindelijk besloten dat ze gaatjes in haar oren wil. Ze vroeg me om te kijken of ze er nog waren.” Hij zag Kylia opgelucht ademhalen. “Kom, laten we Mayonaka en Naraku zoeken.”

Ondertussen, hadden Mayonaka en Naraku iedere marktkraam bezocht. “Oh, wat een mooie stof.” lachte Mayonaka. “Wat vind je ervan Naraku?”

Naraku keek twijfelend. “Wat zijn dat voor een rare vlekken?” vroeg zij.

“... Dat zijn bloemen.”

“Dragen mensen echt dit soort kleding?”

“Laat maar zitten.” zuchtte Mayonaka.

Ineens werd Mayonaka bij de kraam weggetrokken. “Hé!” schreeuwde Naraku en Shadowhunter, de zwarte wolvin, begon te grommen.

Mayonaka keek in de donkerbruine ogen van een donkergekleurde lange man.

Haar ogen sperden zich open en iedereen draaide zich om. Wat was er aan de hand?

Ineens knielde de man op de grond. “Ik heb U eindelijk gevonden!” zei hij. “Dank aan de Hogeren, ik heb U eindelijk gevonden, Roos van de Woestijn!”

Episode 77: De verloren prinses

“De Hogeren hebben mijn pad gezegend!” De man knielde nog steeds voor haar op de grond, enkel starend naar het zand onder hem. “Ik heb niets meer te wensen! Ik heb U gevonden, Roos van de Woestijn!”

Naraku staarde naar de man op de grond. “Ik begrijp hem niet, Mayonaka...” zei ze. Mayonaka greep meteen Naraku’s hand en trok haar mee. “We gaan naar huis.” “Maar, Mayona-...”

“Nu meteen!” schreeuwde het anders zo elegante en wijze meisje uit.

De man stond op en volgde hen. “Roos van de Woestijn!” De man strekte zijn armen uit. “Waarom gaat U...?”

“LAAT MIJ MET RUST!” beet Mayonaka hem toe.

Hane haastte zich naar zijn vrienden. “Is alles in orde, Mayonaka?” vroeg hij haar. “Wij vertrekken, nu, onmiddellijk!” beval ze en liep stug verder.

“Hij volgt ons nog steeds...” zei Naraku, toen ze zich na een poosje omdraaide en naar achteren keek.

“Wie is die jongen, Mayonaka?” vroeg Hane.

“Ik ken hem niet!” antwoordde Mayonaka van slag.

“Hij schijnt jou wel te kennen.” antwoordde Naraku en keek weer om. Ze hadden de markt veel eerder verlaten dan verwacht en hun lijstje was maar half afgestreept. Shadowhunter was het bos ingegaan om zowel voor haar als voor Grasshopper een maaltijd te bemachtigen. Hane zag dat Naraku bezorgd achterom bleef kijken. “Wees, niet bang Naraku, ze kan echt wel voor zichzelf zorgen.”

“Ja, dat weet ik...” antwoordde Naraku. “Ik maak me gewoon zorgen.”

De nacht viel, toen ze MorgenSneeuw weer bereikten. “Wat is er gebeurd?” bezorgd rende Matsuru op hen af. “Is er iemand gewond?”

Grasshopper rende blij op Shadowhunter af en dook op het eten zoals alleen een sprinkhaan dat kan.

Mayonaka steeg af en liep met ferme stappen naar het kasteel. “Wie is dat?” vroeg Sushi, toen zij de donkergekleurde man zag.

“Is hij een vijand?” vroeg Clover en trok haar zwaard. Ze klonk zowel beschermend als gretig om het gevecht aan te gaan.

“Doe hem geen kwaad!” beval Mayonaka opeens.

Iedereen staarden haar aan. Mayonaka keek toen naar de grond. Haar handen werden tot vuisten gebald en ze trilde over haar hele lichaam. Zonder aanleiding begon de man opnieuw te praten. “Waarom rent U bij mij vandaan..., mijn prinses?”

Er viel een stilte.

Ao staarde van de man naar Mayonaka en weer terug naar de man. De man had een zelfverzekerde blik, terwijl Mayonaka erg onzeker leek. “Mayonaka...?” Sushi verbrak de stilte. “Wat bedoelt hij...?”

“Laat mij met rust.” fluisterde Mayonaka. “Laat mij en mijn stam met rust!”

Huilend draaide ze zich om en rende naar haar kamer. Ondanks dat haar kamer

tamelijk ver van de binnenplaats gelegen was, kon iedereen horen dat zij de deur dichtsloeg.

Droefheid tekenden de gezichten van Mayonaka's vrienden. Sushi's gezicht was de eerste die veranderde. "Wat heb je haar aangedaan?" schreeuwde ze boos naar de man.

Clover hief haar zwaard. "Je krijgt tien seconden om het uit te leggen!" gromde ze. De man deed een stap terug, toen een stem door de lucht schalde. "Stop!" beval Naraku. Ze liep met krachtige tred naar de man. Iedereen had de uitdrukking op haar gezicht al eens eerder gezien. Naraku was vastbesloten te krijgen wat ze wilde en in dit geval wilde ze antwoorden.

"Jullie moeten de prinses meteen vrijlaten!" gebod de man trots en krachtig. "Vrijlaten?" vroeg Naraku verbaasd en haar mond viel open.

"Je hebt gehoord wat ze zei. Ze wil dat je haar en haar stam met rust laat!" De man beschuldigde Naraku.

"Mayonaka is vrij om te gaan, waar ze wil." Naraku kruiste de armen. "En voor jouw informatie, Mayonaka is een deel van *onze* stam: De Ijsjagers!"

Kai fluisterde tegen Rain. "Ik blijf het zeggen: we moeten ophouden haar de namen te laten bedenken." Als antwoord gaf Ao Kai een tik tegen zijn achterhoofd.

>Het was jouw idee om officieel een stam te worden.< snauwde Ao. >En 'Kai's stam' klonk ook niet zo fantastisch!<

"Dan zijn jullie diegenen die haar ontvoerd hebben!" De man trok zijn zwaard. "Geef jullie over, of ik..."

Blade was sneller. Het zwaard van de man danste door de lucht en Clover ving het netjes op. "Gasten wijzen nooit met hun zwaard naar onze leider." siste hij. De man wees naar Naraku. "Is zij jullie leider?" lachte hij. "Een vrouw is niet geschikt om een leider te zijn!"

Matsuru begon nu zijn geduld te verliezen. "Je hebt tien seconden om je te verontschuldigen!" Hij stapte op hem af. "Niemand beledigt één van ons!"

"Wacht!" Iedereen keek om en zag Mayonaka op hen toelopen.

Sushi liep snel op haar vriendin af. "Is alles in orde?"

Mayonaka knikte. Ze zag er beheerst en kalm uit, zoals ze van haar gewend waren. "Wat is je naam?" vroeg ze aan de man.

"Mijn naam is Ancule." De man boog.

"Ancule, ga naar mijn vader en vertel hem dat ik niet meer thuiskom. Nooit."

Ancule keek geschrokken. "Maar, mijn prinses!"

"Dat is een bevel!" Mayonaka verhief haar stem.

"En ik heb een opdracht van Uw vader!" beet Ancule terug. "Vergeef mij, prinses, maar ik kan U niet gehoorzamen."

"Een opdracht van haar vader?" Kai was verbaasd. "Waar heeft hij het over?"

"Haar vader, de koning van de woestijn, heeft opdracht gegeven om zijn dochter Mayonaka, de Roos van de Woestijn, thuis te brengen, hoe dan ook." antwoordde Ancule.

"En ik ga niet naar huis, heb je dat begrepen?" riep Mayonaka terug.

“Uw vader, de koning, is stervende, prinses.” zei Ancule plotseling. “Hij wil U zien voor hij sterft. U moet de troon overnemen tot Uw broer oud genoeg is om te regeren!”

>Ik dacht dat vrouwen niet geschikt waren om een leider te zijn?< zei Hane tegen zijn vrienden, wijzend op de paradox in Ancules woorden.

Ondertussen was Mayonaka bleek weggetrokken. “Mijn vader... is stervende?”

Het was midden in de nacht en het warme vuur knetterde in de oude troonzaal van MorgenSneeuw. “Het is nu zo’n zes jaar geleden.” vertelde Mayonaka. “Ik weet het niet zeker meer.” Ze keek zo nu en dan onzeker naar Ancule. “Ik was toen heel anders.”

“Anders?” vroeg Matsu. “Als in, rijk?”

“Anders zoals in verwend.” Mayonaka liet een verdrietig lachje horen. “Mijn vader verwendde me altijd; hij zei dat ik hem zoveel aan mijn moeder deed denken. Ze stierf vrij snel na de geboorte van mijn broertje.”

“Je had alles! Waarom ben je weggegaan?” vroeg Clover. Wat ongelooflijk stom! Zij zou een moord doen om een liefhebbende familie te hebben.

“Ik ben niet weggegaan omdat ik dat zelf wilde.” gaf Mayonaka aan. Ze speelde daarbij met haar lange donkerbruine haar. “Ik ben ontvoerd en meegenomen voor losgeld.”

“Oh, ...” fluisterde Rain. “maar je bent dus ontsnapt!”

Mayonaka keek met tranen in haar ogen. “Jullie begrijpen het niet... Ik ben niet ontsnapt!”

Ancule was nieuwsgierig. “Maar prinses, hoe bent U daar dan weggekomen?”

Mayonaka hilde en Sushi troostte haar. “Het is al goed.” glimlachte Sushi en hield haar in haar armen. “Wat er ook is gebeurd, het is niet jouw schuld.”

“Dat was het wel!” snikte Mayonaka. “Het was helemaal mijn fout! In het begin gaven ze mij bijna alles wat ik wilde. Nieuwe kleding, duur eten...; maar vroeg ik te veel...”

“Ik begrip het niet...” gaf Blade toe.

“Omdat ik zoveel eiste...” hilde Mayonaka opnieuw. “Hebben ze me er gewoon uitgetrapt!” Iedereen werd stil en keken naar de huilende jonge vrouw. “Ze werden me gewoon zat en zette me zo aan de kant!”

“Maar dat was zes jaar geleden...” dacht Ancule hardop. “Waarom bent U niet naar huis gegaan? Uw vader, uw broer, ze waren allemaal...”

Mayonaka onderbrak hem. “Ik *kan* niet teruggaan naar huis, Ancule!” snifte ze met waterige ogen. “Het zou mijn familie onteren... Ik ben liever dood dan dat ik mijn familie ten schande breng!”

Ancule knielde voor zijn prinses. “Mijn prinses, U *moet* terug naar huis gaan.”

Mayonaka staaarde hem aan. “Nadat U ontvoerd was, heeft Uw vader alles gedaan om U terug te krijgen. Omdat U niet bij hem was, werd hij zwak. Zijn lichaam kon geen weerstand bieden tegen zijn ziekte. De dokters hopen dat als hij U ziet, hij de wil krijgt om weer te leven. Zelfs Uw broer kan geen glimlach op zijn gezicht brengen!”

“Ik... Ik kan het niet.”

“Uw volk heeft u nodig, Roos van de Woestijn!” beet Ancule haar toe. “U moet regeren! De Raad is wanhopig! Uw terugkeer zal weer eenheid binnen de stammen van Uw land brengen!”

Mayonaka keek hem niet aan. Ze keek opzij, tot ze zag dat Naraku haar aanstaarde. “Je hebt mij veel over het leiden van een stam geleerd, Mayonaka.” zei Naraku. “Het eerste wat je me leerde was dat je soms persoonlijke offers moet brengen voor je stam...”

Het ochtendgloren was zichtbaar en iedereen besloot naar hun kamers te gaan om te gaan slapen. De nacht was een enorme bende geweest en iedereen was het ermee eens dat een goede nachtrust (of eigenlijk, dagrust) raad zou brengen. Sushi keek naar Mayonaka, die verdrietig naar haar kamer liep. Hane bracht Ancule naar een kamer die ondertussen schoon was gemaakt. Hoewel ze hier al bijna een half jaar hier vertoefden, was het nog niet gelukt om alle kamers schoon te krijgen. Mayonaka opende de deur naar haar kamer. Ze was er die dag al geweest en zag de natte kussens op haar bed. Ze waren nog steeds nat van haar tranen. Naar huis terug... dat kon toch niet? Als iemand zou ontdekken dat de ontvoerders haar doodleuk gedumpt hadden...

Mayonaka dacht terug aan de dagen nadat ze “vrijgelaten” was. Ze had fier rondgezworven en eiste alleen maar, omdat zij een prinses was, onderdak en voedsel. Een boer liet haar binnen, maar eiste wel dat ze voor haar eten ging werken. Allereerst weigerde Mayonaka om uiteindelijk te gehoorzamen, nadat ze zich realiseerde dat ze alleen haar honger kon bedwingen door te werken. Toch was haar ontvoering niet zonder les en wijsheid geweest. Mayonaka had nederigheid geleerd en ze had nu een nieuwe familie... Maar hoe zouden zij nu over haar denken? Ze had tegen hen gelogen!

Mayonaka merkte iets in de hoek van haar kamer op. Nieuwsgierig liep ze ernaar toe en zag dat het een mannequin was. In de opkomende zon zag de jurk er betoverend uit, samen met een vleugje mystiek. Mayonaka herkende de stof. Sushi had deze een tijdje geleden meegebracht van de markt. Mayonaka pakte de kaart die eraan hing. Er stonden overal taalfouten in, maar Mayonaka wist wat Sushi wilde zeggen.

‘Ik weet niet wanneer je verjardag is,’ begon het, *‘maar je deet mij altijd aan een prinses denken. Harteleik gevelsiteerd, Mayo-nenba’.*

Mayonaka kreeg tranen in de ogen. Krijg wat, Sushi! Waarom deed ze dit? Ze wierp de kaart weg en viel op bed, opnieuw in huilend. Zo nu en dan keek ze op naar de schitterende japon. Hoe kon ze? Hoe kon ze!

Toen ze weer bijeenkwamen, was het erg laat op dezelfde dag. “Kan de dag nog korter?” klaagde Ao. “Geef mij mijn bed maar weer.”

Grasshopper speelde met Shadowhunters staart en Clover keek er glimlachend naar. Haar gezicht veranderde opeens toen Ancule de kamer in kwam. Er viel een doodse stilte.

“Ik bied mijn verontschuldigingen aan voor mijn gedrag gisterenavond.” Boog hij. “Je tien seconden zijn allang voorbij.” sneerde Clover.

Ancule knikte. “Ik trok te snel conclusies.”

“Je meent het...” zuchtte Kai.

Naraku wilde iets zeggen, toen de deur opnieuw geopend werd. Iedereen staaarde naar het meisje dat naar binnen liep. Haar huid was donker en ze droeg een schitterende jurk. Ze liep met waardigheid en gratie en verbijsterde iedereen in de kamer.

Mayonaka knielde voor Naraku. “Mijn hoofdvrouw...” fluisterde ze. “Ik vraag uw toestemming om naar mijn thuisland terug te keren...”

Episode 78: Naar het land van vuur

“Ik ben het er nog steeds niet mee eens.” zuchtte Ao.
Kai knikte instemmend. “Van alle slechte ideeën...”
Sushi was klaar met Peer te bepakken. “Dan ga je mee!” stelde ze voor. “Ga mee of stop met zeuren dat dit een slecht idee is.”
“Ik ben het anders met hem eens.” zei Rain en keek naar de Elf. “We hebben eindelijk rust en vrede gevonden.”
Blade gromde. “We zijn er niet op uit om ons opnieuw in gevaar te storten.” zei hij. “We brengen Mayonaka alleen maar naar huis.”
“Ik deel je mening,” begon Hane. “dat het voor Ancule en Mayonaka te gevaarlijk is om alleen te reizen. Maar waarom neem je Naraku mee?”
Mayonaka lachte. “Dit is de beste manier voor haar om te leren wat de taken van een stamhoofd zijn. Ze mag dan wel onze leider zijn, maar ze doet alles instinctief en ondoordacht.”
“En waar Naraku gaat, ga ik ook.” eindigde Matsu de discussie. “Heeft iemand haar eigenlijk gezien?”
“Ik dacht dat ze Clover gedag ging zeggen.” dacht Rain hardop.

Naraku liep door de lange en hoge gangen van MorgenSneeuw. Uiteindelijk lukte het haar om Clover te vinden, die naast een raam haar zwaard scherpte. Het was het meest dodelijke wapen ooit geworden en toch stopte Clover niet met wetten. “We gaan zo.” fluisterde Naraku.
“Veel plezier.” was het enige dat Clover antwoordde.
Naraku wist niet hoe hiermee om te gaan. Waarom lukte het haar niet om dichterbij Clover te komen? “Weet je zeker dat je niet mee wilt?”
“Yup.”
“Ao, Rain, Kai en Hane blijven ook hier. Ze zullen je besch-...”
“Die losers hoeven mij niet te beschermen!” snauwde Clover.
“Nee, natuurlijk niet.” Naraku voelde zich dom. Hoe kon ze zoiets zeggen? “Nou ja... Tot ziens dan maar.”
“Doei.”
Naraku draaide zich om en liep weg. Hoe graag wilde ze een band met Clover krijgen. Echter, iedere keer dat ze alleen met dit meisje was, voelde ze een sterke kilte van haar komen. Waarom? Had ze iets verkeerd gedaan? “Clover?” vroeg ze. “Wil je alsjeblieft voor Shadowhunter zorgen... Mayonaka zegt dat ze niet mee kan gaan.”
Clover keek verbaasd op en knikte kort.

Buiten hield Kai Shadowhunter vast. “Je kunt maar beter opschieten. Ik weet niet of ik haar nog langer kan tegenhouden.”
Iedereen knikte en ging naar de poort. Shadowhunter liet een oorverdovend gehuil horen. Naraku wilde zich omdraaien en terug rennen, maar Matsu hield haar

tegen. “Wees sterk, Nara.” moedigde hij haar aan. “De woestijn is te heet voor haar. Het zou haar dood worden! Het is voor haar het beste dat ze hier blijft.” Naraku knikte en met pijn in haar hart draaide ze zich om. De kleine groep was klaar om te gaan, toen de poort achter hen werd gesloten.

Blade, Matsuru, Naraku, Sushi en Mayonaka volgden Ancule, alleen vergezeld door Peer en Dusk. Appel bleef achter om voor Snowdance te zorgen.

“Nou, welke kant gaan we op?” vroeg Blade aan Ancule.

Ancule wees naar het zuiden. “Het zal een lange tocht worden.” bekende hij. “Het heeft me jaren gekost om hier te komen.”

“Jaren?” jengelde Sushi. “Waarom moet het zo lang duren? Waarom niet morgen of zoiets?”

Matsuru was niet onder de indruk en staaarde haar aan. Opeens merkte hij Mayonaka’s treurige gezicht op. “Is er wat?” vroeg hij.

“Ik... Ik ben bang.” bekende Mayonaka.

“Waarom ben je bang?” vroeg Naraku. “Wil je niet naar huis gaan?”

Mayonaka schudde haar hoofd. “Ik zou graag naar huis gaan.” gaf ze toe.

“Waarom ben je dan bang?”

“Het is mijn vader.”

“Wat?” barstte Ancule los. “Mijn prinses, Uw vader is de meest nobele man die er bestaat!”

“Dat weet ik.” antwoordde Mayonaka. “Ik houd van hem met heel mijn hart!”

“En hij houdt van U.” zei Ancule. “Waarom bent U dan toch zo bezorgd?”

Mayonaka speelde weer eens met haar lokken. “Ik ben bang voor... wat hij zal zeggen... als hij ontdekt dat ik de eer van mijn familie geschonden heb.”

Sushi legde een hand op Mayonaka’s schouder. “Ik denk niet dat jij je daar veel zorgen over hoeft te maken.” lachte ze. “Ik denk zelfs dat hij erg trots op je is, omdat je zoveel geleerd hebt!” Mayonaka liet een gemaakte lach zien. “Wees maar niet bang.”

“Je zei dat je een broertje had.” kwam Blade tussenbeide. “Hoe heet hij?”

“Hihoshi.” Mayonaka lachte. “Hij is zeven jaar jonger dan ik. Toen ik... van huis wegging, was hij nog maar een klein kind. Hij moet nu bijna vijftien jaar oud zijn.”

“Hihoshi...” herhaalde Naraku. “Wat een vreemde naam.”

“En dat zegt het meisje dat de paarden naar fruit heeft vernoemd...” mompelde Blade zachtjes.

Mayonaka lachte zachtjes voor het eerst sinds drie dagen. “Voor buitenstaanders klink het misschien vreemd.” lachte ze. “Maar voor mijn volk is het een prachtige naam. Het betekent: ‘Dag-ster’.”

“Het is een prachtige naam.” zuchtte Sushi. “Heeft jouw naam ook een betekenis?”

Mayonaka knikte. “Mijn naam betekent: Middernacht.”

“Gaaf.” Naraku’s mond viel open. “En wat betekent Sushi?”

Mayonaka twijfelde. “Eh... ik weet de vertaling eigenlijk niet.”

“Is het geen maaltijd met rauwe vis in het Verre Oosten?” gooide Ancule eruit. Van verbazing vergat Sushi op te letten en struikelde ze over een steen.

“Ik vermoord mijn vader!” siste Sushi, terwijl ze oprabbelde. “Hij vernoemde mij naar rauwe vis!”

De anderen moesten glimlachen of zelfs lachen. Matsu bood haar zijn hand aan. “Ik heb het gevoel dat hij dat niet wist.” zei hij. “Ouders geven hun kinderen vaak namen zonder de betekenis te weten.”

“Oh ja?” Sushi was niet onder de indruk. Ten slotte, het komt niet iedere dag voor dat je naam verbonden wordt aan rauwe vis. “En wat betekent jouw naam dan?” Matsu keek naar Mayonaka, die aarzelde. “Ik weet het niet zeker.” fluisterde ze. “Ancule, weet jij het soms?”

Ancule knikte met zijn hoofd. “Matsu betekent: ‘iets tot een heiligdom maken’. Maar ik denk niet dat dat bedoeld wordt.” Iedereen knikte instemmend en Sushi grinnikte zelfs terwijl ze Matsu in de zij porde. Het was duidelijk dat hij slechter af was dan zij. “Maar zijn naam kan afgeleid zijn van ‘Matsuro’. Dat betekent: Lotsbestemming.”

Opnieuw struikelde Sushi en viel ze op de grond. “Nou, mijn naam is duidelijk.” lachte Blade. “En is Ancule niet afkomstig van Anculus?” Ancule knikte. “Dan betekent jouw naam ‘dienaar’.” Ancule knikte opnieuw.

“En ik draag mijn naam met trots.” lachte Ancule.

“En ik?” Naku sprong op en neer ongeduldig als een klein kind. “Wat betekent mijn naam?”

Mayonaka keek geschokt. Ze had niet verwacht dat Naku de betekenis van haar naam zou willen weten. “Jouw naam?” Ze aarzelde, zou ze het haar vertellen? Maar, Naku liet het niet gaan en bleef smeken. “Eh, ... zo ver ik weet... betekent jouw naam... hel...”

Naku trok wit weg. Ze wist niet exact wat het inhield, maar ze had er genoeg verhalen over gehoord om te weten dat het helemaal niet goed was. Matsu legde een hand op haar schouder. “Het spijt me, Nara...” fluisterde hij. “Ik wist niet...” “Mijn prinses,” begon Ancule voorzichtig. “Het is niet mijn plaats om Uw woorden in twijfel te trekken..., maar betekent Naku ook niet zoiets als... leegte of... eeuwigheid?”

Terug in MorgenSneeuw, lag Shadowhunter in een donkere hoek. “Dit zal een barre tijd voor het arme dier worden.” Hane krabde zich achter zijn oor. “Ze zijn nog niet eerder zo lang van elkaar gescheiden geweest. Ze deden alles samen, zelfs het jagen.”

“Ze hadden samen moeten blijven.” Rain was het met hem eens. “Maar Mayonaka heeft gelijk: een woestijn is te heet voor een wolf. Zeker voor een wolf met een zwart vacht.”

“Ze komt er wel overheen.” lachte Kai en pakte pijl en boog. “Wolven denken alleen aan het nu. Toekomst of verleden zegt ze niets.”

“Dat denk ik ook.” Ao kruiste zijn armen. “Maar Naku’s magie heeft Shadowhunter meer bewustzijn gegeven. Het zal wel even duren, maar ze zal zich aanpassen. Dat weet ik zeker.”

“Hoe dan ook, ik ga jagen.” Kai stapte door en zwaaide. “Heeft iemand nog wensen?”

Hane knikte. “Kan je wat noten en wortels voor me meebrengen? Ik heb er niet veel meer.”

“Ik ben een jager, geen boer!” sputterde Kai tegen.

“Jij vroeg of je iets mee kon nemen!” Hane spreidde zijn armen.

Kai mokte verder naar de poort. “Ik kan de verhalen aan mijn kleinkinderen al horen.” mopperde hij. “De machtige Kai vocht een gevaarlijke strijd tegen een notenboom terwijl de wortels hem van achteren aanvielen.”

Hij opende de poort en liep naar buiten. Opeens rende een zwarte schaduw over het witte binnenterrein naar de poort. “Pas op!” waarschuwde Rain nog, maar het was al te laat.

De zwarte wolvin rende het kasteel uit en haastte zich naar het bos. “Man, die heeft honger...” mompelde Kai.

Rain, Ao en Hane renden naar hem toe en keken richting het bos. “Oh man, Naraku zal dit niet leuk vinden!” Ao schudde zijn hoofd.

“Jij mag het haar vertellen.” Hane wees naar Rain.

“Gast, waar hebben jullie het over?” vroeg Kai.

Kai werd genegeerd. “Ik bid tot de Hogeren dat Shadowhunter Naraku zal vinden, want anders zal Naraku zeker haar verdriet op ons loslaten!”

Vanuit een toren keek Clover naar buiten. Ze wist niet wat er in het bos gebeurde, maar ze kon het wel raden. De zwarte klauwen vlogen over de harde ondergrond, op zoek naar diegene waar de wolvin het meest van hield.

Eigenlijk wenste Clover dat ze bij de wolf was. Tranen rolden over haar wangen terwijl ze uit het raam keek. Ze keek naar beneden en zag de binnenplaats. Het was ver genoeg weg. “Hij was van mij...” Haar woede werd nog maar net in toom gehouden. “Hij was van mij... en jij hebt hem van mij gestolen!”

Opeens draaide ze zich om en rende de kamer uit. De deur sloeg achter haar dicht en de ruit trilde door het geweld.

Ver van hen vandaan hadden Naraku en haar vrienden geen idee wat er gebeurde in MorgenSneeuw. Al wat zij wisten, was dat zij een lange reis voor de boeg hadden. Ze moesten naar het Zuiden, een voor hen onbekende richting. Ze hadden slechts Ancule’s verhalen en het zou zeker zeven of acht maanden duren voor zij Mayonaka’s thuis zouden bereiken. Meer dan een jaar zou het duren, voor ze weer in MorgenSneeuw zouden terugkeren.

Blade opende het kompas dat hij ooit van zijn vader had gekregen. De pijl wees naar het Noorden, naar waar ze vandaan kwamen en alleen Blade wist dat ze de goede kant op gingen. In het kompas zag hij zijn reflectie. Het deed hem herinneren aan zijn vader en wat zijn vader had gezegd, toen hij het kompas voor de eerste keer in zijn handen legde.

‘Dit kompas, mijn zoon, is van grote waarde voor onze familie. Het was van mijn vader en zijn vader... en zijn vader voor hem. Op een dag zal het van jou zijn. En op een dag, zal het aan jouw zoon toebehoren...’

Episode 79: Ik mis je

“Ik heb het koud! Mijn tenen zijn koud, mijn voeten zijn koud, ik heb het koud!” klaagde Sushi. “En ik ben moe! Mijn voeten zijn moe, mijn benen zijn moe, ik ben mo-...”

“Sushi, genoeg!” snauwde Blade.

De anderen grinnikten. “Ik denk dat we het reizen een beetje verleerd zijn.” zei Mayonaka.

Naraku keek verbaasd. “Maar ik ben helemaal nog niet moe.” gaf ze aan.

“Dat komt omdat je vaak met Shadowhunter bent gaan jagen.” lachte Matsuru. Meteen betrok Naraku’s gezicht. “Oh, het spijt me, Nara.” verontschuldigde hij zich.

“Ik voel me niet lekker.” gaf Naraku toe. “Ik mis Shadowhunter. Heel erg.”

De wolvin rende door het bos. Haar tong bungelde uit haar bek en ze vergat haar omgeving. De geur om haar heen was nog redelijk vers. Ze kwam dichterbij, ze moest haar vinden!

Echter, het lot besliste anders. Scherp metaal greep haar poot vast en Shadowhunter sloeg op de grond. Stof danste om haar heen en het duurde even voor Shadowhunter weer kon bewegen. Ze hief haar kop op en keek achterom. Scherp metaal rond haar poot... en bloed dat de grond rood kleurde.

Er was een stilte gevallen. “Wil je liever terug naar huis?” stelde Mayonaka voor. Naraku schrok op. “Nee, nee, ik wil verder!” zei ze. “Ik wil je land zien, Mayonaka.” Ze keek haar aan met smekende ogen. “Alsjeblieft, vertel ons meer over je land.”

Mayonaka was verbaasd. “Nou, ik ben niet zo’n goede verhalenverteller als Kaiyou,” Ze noemde de jongen die het vuur kon beheersen en een passie had voor het vertellen van verhalen. In het begin waren zijn verhalen niet zo bijzonder, maar oefening baarde kunst. “maar ik zal het proberen. Ancule, ik weet helaas niets over de laatste paar jaren. Kun jij dat aanvullen?”

Ancule knikte. “Zoals U wenst, mijn prinses.” stemde hij in.

Mayonaka probeerde zich haar thuisland voor de geest te halen. Zes jaar was er voorbijgegaan sinds haar onvrijwillige vertrek. In de Sekense wereld was zes jaar niets vergeleken met de eeuwige jeugd die mensen konden hebben. Het leek of niemand van ouderdom kon sterven en dat alles en iedereen het eeuwige leven had. Maar, voor Mayonaka leken deze zes jaren meer dan honderd jaar geleden. Haar liefde voor haar land was niet minder geworden.

“Men noemt mijn land: Het land van vuur.” Ze gniffelde zachtjes toen ze de verbaasde gezichten van haar vrienden zag. “Het is niet zo dat mijn land in vuur en vlam staat, maar omdat de zon het hele land heeft verdroogd.”

“Kan land opdrogen?” vroeg Naraku verbaasd en keek Matsuru aan, die weer naar Mayonaka keek voor een antwoord.

“Dat kan.” antwoordde Mayonaka. “Soms gebeurt het door de natuur en soms door mensen. Als mensen het groene leven wegnemen, neemt de woestijn het over.”

“Woonde je in een woestijn?” flapte Sushi er uit en liet bijna haar speer vallen. “Hoe kan iemand nou in een woestijn leven? Het is gewoon een platte pan, gevuld met zand. Kilometers en kilometers zand, geen heuvel, geen groen, niets!” De Elf kon het niet geloven. Ondanks dat ze niet dezelfde Aardekrachten bezat als de rest van haar stam, voelde ze zich nauw verbonden met de natuur. En een plek zonder groen leven...

“Daar heb je het mis, Sushi.” weerlegde Mayonaka. “De woestijn is niet leeg. In feite, die kilometers en kilometers vlak zand die jij noemt, is maar een klein deel van de woestijn. Als je de oases niet meetelt, dan bestaat de woestijn vooral uit zandduinen.”

“Bij de meeste oases hebben mensen hun dorpen gebouwd.” vulde Ancule aan. “Maar als een dorp te groot wordt, dan kan een oase ook uitdrogen. Mensen worden aangemoedigd te blijven reizen. Ons voedsel bestaat hoofdzakelijk uit schapen en geiten. Ze voorzien ons in bijna alles wat we nodig hebben.”

Blade krabde zijn hoofd. “Maar als mensen aangemoedigd worden om te reizen, hoe weet je dan waar je nu woont, Mayonaka?” Mayonaka begon te lachen. Een uitbundige lach, zoals ze niet eerder van haar had gehoord. “Wat? Heb ik weer eens iets doms gezegd?”

“Nee, nee!” verontschuldigde Mayonaka zich. “Ik realiseerde me net hoe vreemd mijn cultuur moet lijken voor jullie.”

“Eh, onze cultuur is nu ook jouw cultuur geworden!” wees Blade haar terecht. Hij kon haar lach moeilijk verkroppen.

“Dat is waar.” glimlachte Mayonaka. “Ik ben gezegend met de kans om twee culturen te ontmoeten en het beste ervan te leren.”

“Nou, dat maakt de dingen een stuk ingewikkelder.” Sushi kruiste haar armen.

“Hoezo?” vroeg Naraku nieuwsgierig.

Sushi keek naar Naraku. “Mayonaka is nu ook aan onze cultuur gewend. Haar volk weet daar niets van. Misschien accepteren zij haar niet omdat ze zo veranderd is.”

“Dat is onmogelijk!” Ancule leek boos. “Zij is de Roos van de Woestijn en iedereen weet dat!”

“Laten we kijken wat er op ons pad komt en als het nodig is, dan passen wij ons aan.” besloot Naraku en iedereen stemde in. “Dat is altijd onze weg geweest.”

Iedereen knikte. “Maar goed, krijg ik nog een antwoord?” vroeg Blade.

“Oh ja, jouw vraag.” herinnerde Mayonaka zich. “Mijn vader leeft in de grootste oase van de woestijn. Het is soms moeilijk mensen in beweging te houden, maar tot nu toe is het geluk de oase te behouden.”

“Is dat niet oneerlijk?” vroeg Matsuru. “Je moedigt mensen aan te migreren en tegelijkertijd doe je het zelf niet.”

“Daar ben ik het mee eens.” beaamde Blade.

Mayonaka moest het er ook wel mee eens zijn. “Dat is waar. Zo heb ik er nog niet eerder naar gekeken.” zei ze. “Maar omdat mij land veel verschillende stammen

heeft, is het niet meer dan normaal dat de koning op één plek blijft. Anders zou het niet erg handig zijn.”

Sushi grinnikte. “Ik zie het al voor me.” Ze strekte haar hand uit en speelde overdreven toneel. “Oh, mensen van deze goede stad, laat mij alstublieft weten... Waar leeft de koning tegenwoordig? Een naburige stam heeft onze huizen in de brand gestoken! Wij hebben hulp nodig!”

Iedereen lachte, maar Ancule's gezicht bleef strak. “Wat is er?” vroeg Mayonaka. Ancule slikte. “Sinds het moment... waarop Uw vader... ziek werd, zijn er dergelijke dingen gebeurd.” bekende hij. “De leiders van de stammen zijn trouw aan hem..., maar niet aan de Raad. Ze negeren de Raad volledig!” Mayonaka keek geschrokken. “Dit is de reden waarom ik zo blij was dat ik U vond, mijn prinses.” ging hij verder. “U kunt eenheid brengen. Uw broer is nog te jong. Maar U... U moet Uw vaders plaats innemen!”

“Wanneer is dit begonnen?” Mayonaka kreeg amper de woorden over haar lippen. Ancule keek naar de grond. “Ongeveer vier jaar geleden... Uw vader is nu bijna vier jaar stervende... als het al niet te la-...”

“Zwijg!” beval Mayonaka. “Hij is niet dood! Hoor je dat? Hij is niet dood; niet dood, zeg ik je!”

Ancule boog. “Ja, mijn prinses, vergeef mij alstublieft.”

Sushi legde een hand op Mayonaka's schouder. “Kalm nou.” zei ze. “Maak je geen zorgen. We zijn pas drie dagen onderweg; genoeg tijd om je zorgen te maken.”

Mayonaka wilde iets terugzeggen, maar geritsel in de bosjes maakte iedereen waakzaam. Ze keken naar de struiken, verrast, verbaasd, maar ook bezorgd.

Sushi sprong bijna in Mayonaka's armen en Ancule trok zijn zwaard om zijn prinses te verdedigen. Matsuru en Blade gingen voor Naraku staan. Zowel geduldig als voorzichtig wachtten ze op wat zou komen.

De zwarte schaduw viel op de grond, zwaar hijgend, met glimmend metaal aan het einde. Ze keken allen verbaasd naar de ogen die zowel pijn als blijdschap toonden. “Shadowhunter!” Naraku duwde Blade en Matsuru opzij. Ze nam de uitgeputte kop van de wolvin in haar armen. “Wat doe je hier?” Pas toen zag ze het metaal om de poot van haar geliefde vriend zitten.

Blade knielde ernaast. “Een wolvenklem...” mompelde hij. “Dat heb ik in jaren niet meer gezien.”

“Wat is het?” vroeg Naraku bezorgd. “Het doet haar pijn!”

“Het is een klem om wolven te doden.” antwoordde Blade en samen met Matsuru opende hij voorzichtig de klem en verwijderde het van Shadowhunters bloedende poot. De wolvin jankte zachtjes van de pijn. Snel stelde Naraku haar gerust en begon de poot van de wolvin te helen met haar magische krachten. Het was moeilijk omdat ze het nog niet eerder had gedaan, maar toch probeerde ze het. Voor Shadowhunter zou ze alles doen.

Ancule viel bijna om van verbazing. “Is ze een Magiegebruiker?” Zijn mond stond open van verbazing.

Mayonaka knikte. “Dat is de andere reden waarom ze moet reizen.” Mayonaka keek naar het jonge meisje dat langzaam deed wat ze moest doen. “Ze moet haar grenzen leren kennen.”

Sushi keek naar Blade, die de wolvenklem vernietigde. “Hoe is ze helemaal hier gekomen, met dat ding aan haar poot? Dat moet vreselijk pijn hebben gedaan.”
“Wat mij meer verbaasd, is dat ze hier al met al is.” Matsuru keek naar de poot. De wond verdween langzaam, maar het zou nog een lange tijd duren eer de vacht weer was aangegroeid. “Wat doet ze hier?”

>Shadowhunter... mist Naraku...< hoorde hij in zijn gedachten. Hij zuchtte. Matsuru wist dat Naraku hetzelfde als Shadowhunter voelde..., maar het was toch te gevaarlijk? “Dat maakt het niet goed.” zei hij tot de wolvin en zag niet dat Ancule naar de wolvin staarde. Hij kon immers de telepathie niet opvangen. “Het is te gevaarlijk voor je!”

Sushi knielde voor Shadowhunter en gaf haar wat kruiden. “Hier, dit zal je beter laten voelen.” zei ze.

“Ze gaat niet terug.” zei Naraku onverwachts. “Shadowhunter is nu hier en ze gaat met ons mee.” Ze was klaar met haar heling en stond op.

“De woestijn is veel te heet voor een zwarte wolf.” zei Matsuru terug. “Ze zou het niet overleven!”

“Ze overleeft het wel!” Naraku verhief haar stem. “Shadowhunter is sterk.”

“Ze is helemaal niet gewend aan de hitte!”

“Dat zijn wij ook niet!” zei Naraku plotseling en er viel een stilte. “Wij zijn ook niet aan een woestijn gewend! Alles wat ik ooit heb gezien, is ijs en sneeuw! *Ik* ben er ook niet aan gewend. Dus dat betekent dat ook ik het misschien niet overleef.”

“Wij zijn mensen, dat ligt anders.” zuchtte Matsuru.

“Dat doet mij eraan denken...” peinsde Sushi en ze vergat de wereld om haar heen. “Ik moet geschikte kleding maken...” Blade gaf haar een tik, zodat ze opnieuw aandacht voor de discussie zou krijgen.

Maar, de discussie was al gesloten. Naraku en Matsuru staarden elkaar aan. Beiden waren overtuigd van hun gelijk.

“Och man, niet weer!” zuchtte Blade. “Soms gedragen jullie je net als een stel kleine kinderen.”

Mayonaka ging tussen hen in staan. “Genoeg!” besloot ze. “Bekvechten heeft geen zin. We moeten nu beslissen wat het beste is.”

“Jij kent de woestijn beter, dan elk van ons.” Matsuru wendde zich tot Mayonaka.

“Een zwarte wolf kan daar toch nooit overleven, of wel?”

“Ze zal zich aanpassen.” zei Naraku terug. “Ze is een Ijsjager en Ijsjagers passen zich altijd aan!”

“Ik moet toegeven dat het te laat is om haar terug te sturen.” bedacht Mayonaka zich. “En zelfs als wij haar terugsturen, zal Shadowhunter niet luisteren.”

“Nog een reden om haar mee te laten gaan.” zei Naraku. “Ze zal zich aanpassen!”

“Ik weet dat ze de wil heeft om dit te doen.” zei Blade. “Maar is het mogelijk? Ik bedoel, kan een wolf zich aanpassen?”

Mayonaka keek naar de wolf. “Ze zal wel moeten.”

>Doe ik.< antwoordde Shadowhunter vastberaden.

“Dat is dan besloten.” voegde Naraku er vastberaden aan toe.

Matsuru zuchtte en kon het niet helpen dat hij moest lachen. “Ik kan nooit van je winnen, of wel soms?”

Episode 80: Teddybeer

De sneeuw was langzaam aan het smelten. Ook al hadden ze al meer dan twee weken gelopen, toch waren ze nog steeds hoog in het Noorden. De gewonde wolf had hen in het begin een beetje opgehouden, maar nu ze hersteld was, zat de volle vaart er weer in.

Nieuw groen toonde zich moedig aan de buitenwereld en op bepaalde plaatsen konden de reizigers de knoppen van vroege bloesem zien.

Met behulp van Ancules geheugen en het kompas van Blade, zetten ze vol goede moed hun weg voort. Sushi liep om Naraku heen met een meetlint. “Ben je nu nog niet klaar?” mopperde Blade. “Je loopt me voor de voeten.”

“Probeer jij dan eens te lopen en tegelijkertijd te meten.” snauwde Sushi terug.

Naraku hield halt. “Wil je liever dat ik even blijf stilstaan?” stelde ze voor.

Sushi bedankte haar en nam haar lengtemaat. “Tjee Naraku, je bent gegroeid!”

“Ben ik gegroeid?” Naraku was verbaasd en haar hele lichaam vulde zich met blijdschap. “Ik ben gegroeid!” Zij sprong op en neer en omhelsde Matsuru en Blade.

>Ik dacht dat ze al volgroeid was...< zei Matsuru telepathisch tegen zijn vriend.

“Ik ben gegroeid!” Naraku danste. “Hoeveel ben ik gegroeid?” vroeg ze toen.

“Een hele centimeter!” antwoordde Sushi.

“Een hele centimeter!” Naraku sprong opnieuw op en neer. “Wacht, dat is niet veel, of wel soms?”

De anderen lachten. “Het is meer dan wij verwacht hadden, Nara.” gaf Matsuru toe.

Blade knikte. “En het vertelt ons iets meer over je leeftijd.” zei hij. Eigenlijk wisten ze helemaal niet hoe oud Naraku was. “Mensen groeien tot ze ongeveer vijftientig jaar zijn en daarna zijn ze uitgegroeid.”

“Dus dat betekent dat je jonger dan vijftientig jaar bent.” Mayonaka glimlachte.

“Wie weet, misschien word je zelfs groter dan Blade!”

“Groter dan ik?” Blade was niet onder de indruk. “Ja hoor, in je dromen.”

Sushi dook weg met het meetlint en liep verder. “Nou, het betekent wel dat ik er rekening mee moet houden met het maken van nieuwe kleding.” zei ze. “Ik heb alleen jouw hulp nodig met de ontwerpen, Mayo-nenha.”

“Houd toch eens op met mij Mayo-nenha te noemen.” Mayonaka zuchtte, maar Sushi lette er niet op.

“Ik heb geen idee wat goede woestijnkleding is,” ging Sushi verder. “maar het zal vast licht en koel moeten zijn.”

“Ik geef het gewoon maar op.” fluisterde Mayonaka. “Ze is hopeloos!”

Na een tijdje verder gelopen te hebben, ging de groep een bos in. Het bleke zonlicht danste door de bladeren en scheen op het pad. Het had iets magisch, deze kleine lichtvlekken op de grond.

Ze genoten er allemaal van..., totdat een luid gegrom het bos vulde. Vogels vlogen op en eekhoorns verscholen zich in hun kleine nesten in de bomen. De groep staarde elkaar geschrokken aan.

Sushi zweette. "Eh ..., heeft nog iemand anders honger?"

"Laat het aan een Elf over om ons alweer te vertragen." Blade zuchtte.

"Alweer?" Bromde Sushi.

"Oké, laten we dan maar een pauze inlassen." Matsuru stapte vlug tussen hen in.

"Iemand zal voor de lunch moeten zorgen."

"Laat dat maar aan mij over." Naraku glimlachte en Shadowhunter wilde ook mee.

"Correctie, laat het maar aan *ons* over!"

"Je gaat niet alleen." Matsuru pakte ook zijn pijl en boog.

Naraku giechelde en draaide zich om. "Denk je dat je mij dan bij kunt houden?"

"Maak je om mij maar geen zorgen." lachte Matsuru terug en gezamenlijk vertrokken ze om te jagen.

Blade zag hen gaan. Eventjes voelde hij zich treurig, maar lachte toen. Naraku had haar keuze gemaakt: zowel Matsuru als Blade waren even belangrijk voor haar. Er was geen reden meer om jaloers om te zijn. "Wat? Geen sarcastische opmerking?" vroeg Mayonaka aan Blade.

"Wat? Eh, oh, ja." zei Blade snel. "Bereid je voor op een nacht met weinig slaap."

"Huh, waarom?" vroeg Ancule.

"Omdat we de hele nacht naar Matsuru moeten zoeken."

Sushi keek om zich heen. "Ik ga hier een beetje rondkijken." zei ze. "Misschien kan ik wat paddenstoelen, noten of wat-dan-ook vinden. Of misschien iets voor een nieuw toverdrankje."

"En wat is daar dan het nut van?" riep Mayonaka naar de heks-in-training. "Je bent nog steeds bezig met leren lezen!"

"Houd dat spreukenboek maar gereed!". Sushi zwaaide en verliet eveneens de groep.

Sushi genoot van het lopen door het bos. Als Elf was ze meer met de aarde verbonden dan ieder ander wezen. Toch maakte het haar ook verdrietig. Sushi legde haar hand op een boom en leunde erop. "Op een dag..." beloofde ze. "Op een dag zal ik ook de aarde kunnen sturen, net zoals Ao!" Ze miste haar broer; vreemd eigenlijk. Hij pestte haar altijd.

Het was net zoals toen ze haar stam verliet. Ze wist waar Ao was, maar ze kon niet teruggaan. Althans, niet meteen. Wat hield ze toch veel van haar broer, zelfs ook al deed hij soms zo... zo... vervelend. Ze kon hem af en toe gewoon de nek om draaien! Sushi onderdrukte een lach. Ao was juist overbezorgd. Hij hield van haar en dat wist ze.

Onverwachts viel Sushi's oog op iets. Tussen het gras en enkele bloemen, zag Sushi enkele roodkleurige bladen. "Bij de Hogeren..." zei ze verbaasd en ging snel kijken. "Onmogelijk!" Ze knielde naast de plant. "Ravenklauw!" Ze maakte zorgvuldig de plant los. "Dit is ongelooflijk! Eindelijk, geen wortelextract meer als waardeloze vervanging. Ik heb eindelijk Ravenklauw!" Sushi keek om zich heen, in de hoop meer van deze zeldzame kruiden te vinden.

Ze stond op en ging door de struiken. Terwijl ze om zich heen keek, probeerde de Elf meer kruiden te vinden. “Ah!” riep ze uit en knielde naast een andere kleine plant.

Opeens spitsten de oren van Sushi zich. Voorzichtig keek ze omhoog. Ze had iets gehoord... en ineens... was het bos vreselijk stil. Geen vogel tjlpte. Ze draaide zich om en keek naar de struiken.

Een paar ogen gaf licht in de duisternis. In een oogwenk sprong een grote bruine beer door de struiken naar Sushi!

“AAAAIIIIIIIIIIIIIIIIIIII!” gilte Sushi en begon te rennen. Sneller dan zij ooit had gedaan snelde ze over de grond. Haar voeten raakten amper de grond.

“Waarom heb ik mijn speer achtergelaten?” verweet ze zichzelf en moest direct opzij springen om niet door een grote klauw geraakt te worden. “Alsof dat uitgemaakt zou hebben!”

In het kamp, keek Blade ineens op. “Hoor je iets, Blade?” vroeg Mayonaka.

Blade stond op en begon zijn telepathie te gebruiken. >Sushi, is alles in orde?< vroeg hij zich af.

>Nee, alles is niet in orde en als het je om het even is: ik ben op dit moment voor mijn leven aan het rennen!< Sushi sprong over een dode boomstam, waar de beer gewoon dwars doorheen denderde.

Blade was verbijsterd. >Wat is eraan de hand?< wilde hij direct weten.

>Niets groots.< antwoordde Sushi, om zich heen kijken zoekend naar een uitweg. Maar hoe kun je ontsnappen aan een beer die bijna drie keer groter is dan jijzelf en hele scherpe klauwen heeft? >Ik stuitte toevallig op de kleinste schattige teddybeer... en dat ding wil spelen!<

“Goede genade...” fluisterde Blade. Hij draaide zich gelijk om, greep zijn zwaard, pijl en boog en rende de richting in waar zijn gevoel hem heen leidde.

“Waar ga je naar toe?” schreeuwde Mayonaka hem achterna.

“Blijf hier!” gaf Blade opdracht. “En klim in een boom!”

Op dat moment raakte de klauw van de beer de rug van Sushi. Ze gilte van pijn en rolde een helling af. Gewond keek ze omhoog en knarste haar tanden. “Ik ga niet verliezen van een uit de kluiten gewassen vloerkleed!” gromde ze en stond op voor de beer haar kon bereiken.

De jacht begon opnieuw. Sushi wist dat ze dit niet lang kon volhouden. Het zou niet lang duren en de beer zou dit kat-en-muis-spel winnen.

Ineens merkte Sushi op dat de beer haar naar een doodlopend einde joeg! De weg hield ineens op en na een groot gat, ging deze weer verder. Een ravijn!

Echter, Sushi bleef rennen. “Hogeren, ik leg mijn lot in Uw handen...” bad zij en sprong.

De beweeglijke Elf vloog door de lucht en precies op tijd lukte het haar een dikke tak te pakken. Helaas glipte het hout door haar vingers en viel ze omlaag. Snel greep ze een liaan om haar val te remmen. Ze zuchtte opgelucht en hoorde in de verte een grom. Sushi keek opzij en grinnikte. De beer was te ver weg van haar en

het ravijn was te diep om zomaar de sprong te wagen. “Hè, hè.” grinnikte ze. “Ik denk dat de Hogeren willen dat je maar vegetariër wordt.”

Met al haar kracht klom Sushi via de liaan omhoog en kroop naar de dikke tak. Ze ademde een paar keer diep in en ging toen op de tak liggen. Haar rug deed verschrikkelijk zeer en Sushi liet haar tas van haar schouder glijden. Ze hing het niet ver van haar vandaan aan een tak op.

Sushi beet op haar tanden. Ze kon zich niet herinneren wanneer zo voor het laatst zoveel pijn had. Plotseling leek het alsof dat de nacht sneller inviel dan verwacht en Sushi verloor het bewustzijn. Haar arm gleed van de tak en langzaam... heel langzaam... volgde haar lichaam.

Zich nergens van bewust, viel Sushi van de tak en stortte het diepe ravijn in.

Onverwachts gaf ze een groen licht af en boomwortels en lianen schoten haar te hulp. Ze wikkelden zich rond haar benen, en grepen haar voor ze te pletter zou vallen.

Toen doofde het groene licht..., maar Sushi werd niet wakker.

Blade had gemakkelijk de berensporen gevonden en hoopte dat hij Sushi aan het einde van het spoor zou vinden. Bang, rende Blade door het bos.

>Blade, waar ben je?< klonk het onverwachts in zijn hoofd. >Mayonaka zei dat er iets aan de hand was.<

>Oh, zeker weten!< vertelde Blade aan Matsu. >Kom zo snel mogelijk mijn kant op en breng Naraku mee!< Hij slikte toen. “Laten we hopen dat we haar niet nodig hebben...”

Op dat moment bereikte Blade het ravijn. Als eerste keek hij naar de grond. Goed, de beer had zich omgedraaid. Sushi had waarschijnlijk de beer op een dwaalspoor proberen te brengen zodat hij omlaag zou vallen. Dat zou betekenen dat ze waarschijnlijk nog veilig was.

Plotseling stakte zijn adem. In die boom... aan de andere kant... Sushi's tas! Maar was de Elf? Hij kon het niet geloven! Ze zou toch niet...?

Maar toen zag hij haar, halverwege hangend in het ravijn! Hoe was ze daar gekomen? Ach, dat deed er nu niet toe. Op de één of andere manier moest Blade haar daar direct weghalen! >Sushi!< Hij riep haar. >Sushi, zeg iets!< Het bleef doodstil.

Blade keek om zich heen en zag, niet ver van hem vandaan, een dunne boomstam over het ravijn. Het was riskant, maar er was geen andere oplossing. Hij rende ernaar toe en voorzichtig, maar snel, haastte hij zich over de boomstam.

Niet veel later knielde Blade voor de rand van het ravijn. Sushi hing niet ver van de muur... Maar hoe moest hij naar beneden klimmen? >Sushi!< probeerde hij opnieuw, maar weer kwam er geen respons.

Blade keek om zich heen en zag enkele lange dunne lianen. Hij deed al het onnodige gewicht af en greep een liaan. Hij trok het los en bond een einde aan een boom vast.

‘Laten we bidden dat het houdt...’, dacht hij en bond het andere eind om zijn middel. Voorzichtig begon hij de wand af te dalen. ‘Ik voel me net een spin.’, dacht Blade. ‘Was ik er maar één!’

Episode 81: Prioriteiten

Blade daalde voorzichtig het ravijn in. Hij gleed bijna een paar keer weg en de wind die om hem heen hilde, maakte er zijn werk niet makkelijker op. “Hoe is ze daar toch terecht gekomen...?” mompelde hij, terwijl hij naar beneden keek.

Sushi was niet ver meer van hem vandaan en de wind wiegde haar heen en weer. Het was gokken hoe lang de boomwortels en lianen haar nog zouden kunnen houden. Opeens zag Blade Sushi's rug.

“Hogeren, vervloek die beer!” vloekte hij, toen hij zag dat Sushi zwaar gewond was. Door de scheuren in haar kleding kon Blade opgedroogd bloed zien. Het was een wonder dat ze dit overleefd had... als ze nog in leven zou zijn! Iedere keer dat Blade zijn telepathie gebruikte, kwam er geen enkele reactie...

Eindelijk had Blade het elvenmeisje bereikt. Pijn stond op haar hele gezicht te lezen en Blade aarzelde geen moment meer. Hij nam haar voorzichtig in zijn armen, biddend dat zijn liaan zowel zijn gewicht als het hare zou kunnen houden en sneed de wortels en lianen door. Pas toen realiseerde hij zich het moeilijkste deel: hoe moest hij weer boven zien te komen? Hij had twee handen nodig om te klimmen en één hand nodig om Sushi op zijn schouder te houden... Hij kwam één hand tekort!

“Oké... ik kan maar één ding bedenken.” hijgde hij. “Ik hoop dat je het me zal vergeven.”

Blade legde Sushi voorzichtig over zijn schouder, hopen dat ze niet zou wegglijden. Hij gebruikte de lianen om haar aan zijn lichaam vast te binden. Het hele gedoe leek uren te duren. Uiteindelijk was Blade in staat om weer naar boven te klimmen.

“Hogeren, Blade!” Blade hoorde Naraku's stem door het ravijn.

“Dat werd hoog tijd...” hijgde hij en focuste zich weer op het klimmen. Zijn hand ging van houvast naar houvast, biddend dat hij niet weg zou glijden en dat Sushi niet van zijn rug zou glijden.

Na vele angstige minuten bereikte hij uiteindelijk de rand van het ravijn. Matsuru en Naraku hielpen hem de rand over en trokken hem weer op de vaste grond. Snel sneed Matsuru Sushi los. “Wat is er gebeurd?” vroeg Matsuru bezorgd, toen hij de wonden op haar rug zag. Naraku begon meteen haar genezende krachten te gebruiken.

“Een beer.” antwoordde Blade ondertussen.

“Is er een beer hier?” Matsuru was stomverbaasd.

Blade klom voorzichtig de boom in en pakte Sushi's tas. “Dat is wat ze mij heeft verteld.” antwoordde hij.

“Dan moeten we hier snel wegwezen!” Matsuru zag dat Naraku klaar was en nam het elvenmeisje in zijn armen. “Zo snel mogelijk naar het kamp en wegwezen!”

Blade hielp Naraku, die door het genezingsproces verzwakt was. “Wat is een beer?” vroeg Naraku. “Ik heb er nog nooit één eerder gezien.”

“Vertrouw mij maar, je wilt er ook geen zien!” gaf Blade naar waarheid antwoord en zij renden zich richting het kamp.

“Oh, Hogeren!” Mayonaka’s mond viel open toen zij Sushi in Matsu’s armen zag.

“Het komt goed met haar.” fluisterde Matsu en legde haar op de grond. Mayonaka huilde tranen van woede. “Wie heeft haar dit aangedaan?” huilde ze. “Een beer.” antwoordde Naraku. “Maar wat is een beer?”

Op het moment dat Ancule het wilde uitleggen, vulde geschreeuw het bos. Gealarmeerd, renden Naraku, Blade, Matsu en Shadowhunter instinctief naar het geschreeuw toe. “Als je de beer ziet, klim dan in een boom!” riep Blade naar achteren.

“Beren kunnen ook in bomen klimmen!” schreeuwde Ancule naar Blade.

Mayonaka nam Sushi in haar armen. “Laten wij hopen dat die beer daar dan niet van op de hoogte is...”

Beren zijn een gevaarlijke dieren, vooral als ze in een slechte bui zijn. Omdat hij Sushi niet te pakken had gekregen, kon iedereen vermoeden welk humeur de beer had.

Ineens stopten ze met rennen. Hun monden vielen open. Matsu werd bleek en voelde zich misselijk worden, terwijl Blade duizelig werd van deze aanblik. Naraku was de enige die niet erg aangeslagen leek en liep richting het pad.

Een slachting. Er was geen ander woord voor. Bloed was overal te vinden. Naraku stopte naast het lichaam. Het was een vrouw..., tenminste dat vermoedde ze. Het was niet meer met zekerheid te zeggen.

“Haria...” hoorde zij naast zich en zag een man met uitgestrekte arm.

Blade liep naar de man en hielp hem opstaan. Hij was gewond, maar hij leefde nog. “Kijk niet naar haar.” zei hij. “Denk aan hoe zij was.”

Matsu keek om zich heen. Nog drie meisjes en een jongen kwamen tevoorschijn. Gewond, maar niet ernstig. “Oh, Hogeren... Haria...” snikte een andere vrouw.

“Nee, het is niet waar!” huilde een ander en verborg zich in de armen van een ouder meisje.

Naraku keek om zich heen. Haar gevoel zei dat het een wonder was dat er slechts één was gedood. “Deed de beer dit?” vroeg ze.

Eén van hen knikte. “We zijn vreedzame pelgrims!” antwoordde hij. “Wat hebben wij verkeerd gedaan om zo zwaar gestraft te worden door de Hogeren?”

Niemand wist het antwoord. “Laten we ze meenemen naar ons kamp.” stelde Matsu voor en leidde hen weg van deze aanblik.

Naraku vertrok als laatste. Ze keek nog één keer naar het lichaam en nam toen een beslissing.

Terug in het kamp, bleek dat Sushi weer bij bewustzijn was gekomen. Ze zat in een hoekje, ver weg van de rouwende reizigers. “Wat is er aan de hand?” vroeg Naraku haar.

“Ik heb het koud.” fluisterde Sushi.

Naraku gaf Sushi een deken. “Waarom voel je je zo verdrietig?” Shadowhunter kwam ook dichtbij en legde haar hoofd op Sushi’s schoot. Het was alsof zij wilde zegen: ‘niet huilen, dat maakt mij ook verdrietig’.

“Als... als de beer mij in zijn klauwen had gekregen... dan was Haria...”
 “Dat was niet jouw schuld.” zei Naraku terug. “Je kon er niets aan doen.”
 “Dat weet ik... Maar, als...” Sushi trok de deken strakker om zich heen en staarde voor zich uit.
 Naraku stond op en liep naar haar vrienden. “We kunnen hier niet zomaar weg gaan.” besloot Naraku.
 “Daar ben ik het mee eens.” zei Blade en Matsu nikte instemmend.
 “Willen jullie hier blijven?” barstte Ancule los. “Jullie brengen mijn prinses...”
 “Die beer heeft een mens gedood!” snauwde Naraku terug. “Hij is te gevaarlijk!”
 Ancule wendde zich tot Mayonaka. “Mijn prinses, Uw koninkrijk wacht! Alstublieft, breng hen tot rede!”
 Mayonaka luisterde niet. Ze liep naar Naraku. “Wat is je plan, hoofdvrouw?” vroeg ze.
 “Waarom noemt zij dit meisje toch haar hoofdvrouw?” Ancule begreep het niet. “Zij zou de leider moeten zijn, zij is van koninklijken bloede!”
 Mayonaka had de titel met een reden gezegd. Ze wilde Ancule duidelijk maken dat ze een deel van een andere groep was en dat ze nu ook een andere verantwoordelijkheid had. En op dit moment lagen haar prioriteiten hier.
 “Die beer moet gestopt worden.” besloot Naraku. “We zullen op hem jagen.” Ze wendde zich tot Mayonaka. “We kunnen je goed gebruiken.”
 Mayonaka knikte en lachte. “Je kunt op mij rekenen!”
 Ancule greep haar arm. “U gaat met haar mee?” barste hij los. “Het is te gevaarlijk!”
 Mayonaka trok zichzelf los. “Ik moet wel!” zei ze terug. “Ik moet hen rugdekking geven!” Ze pakte haar pijl en boog. Voordat ze de anderen volgde, keek ze nog even achterom. Sushi zat nog steeds in de schaduw van de boom.
 >Het is te gevaarlijk haar nu mee te nemen.< zei Naraku tegen Mayonaka. >Ze zou kunnen aarzelen en dat is levensgevaarlijk.<
 “Ja, maar...” probeerde Mayonaka. Er viel een stilte. Toen draaide ze zich om en ging mee met de jacht.
 Het zou een gevaarlijke jacht worden. Twee jongemannen, twee jonge vrouwen en een wolf, op jacht naar een vijand die zij niet kenden. Ze wisten zijn grootte niet, wisten niets van zijn sterke of zwakke punten. Ze waren duidelijk in het nadeel. Mayonaka was aangewezen om de beer met haar pijlen te raken als ze enigszins de kans kreeg. Matsu had Sushi’s speer meegenomen en zou proberen zo dicht mogelijk bij het hart te komen. Blade had zijn zwaard mee en Naraku had haar zwaard en mes gereed voor actie.
 >Laten we teruggaan naar de plek waar hij het laatste gezien is.< stelde Blade voor en de anderen knikten.
 >Misschien kan Mayonaka beter hier blijven.< Zei Matsu en keek naar Mayonaka >Het is geen prettig gezicht.<
 Mayonaka schudde haar hoofd. >Ik wil zien wat hij gedaan heeft.<
 >Weet je dat heel zeker?< vroeg Blade en duwde de struiken opzij.
 Mayonaka trok wit weg. “Hogeren...” Haar mond viel open en opnieuw viel er stilte over de groep.
 >Alles in orde?< vroeg Naraku bezorgd.

Mayonaka knikte. >Hij heeft dit niet gedaan om te overleven. < gromde ze. >Dit was een zinloze moord!<

>Ik dacht dat alleen mensen zoiets deden.< overdacht Matsu, maar richtte zich toen weer op de jacht.

>Als het een mannetje is, dan kan het territoriumdrang zijn.< eindigde Blade de discussie en volgde de sporen.

Naraku knielde en legde haar hand in een grote pootafdruk. “Hij moet erg groot zijn...” fluisterde ze en zag dat haar hand bijna twee keer in de pootafdruk paste. Shadowhunter snuffelde over de grond en Naraku volgde haar voorbeeld. Ze wisten dat Naraku meer kon dan een normaal mens. Haar ogen vernauwden zich en ze liet een zacht gegrom ontsnappen.

>Hij is niet ver weg.< Ze stond op.

>Wacht!< Blade hield hen tegen. >We kunnen hem niet zomaar aanvallen.<

Matsu was het met hem eens. >Blade heeft gelijk, die beer is veel sterker dan wij. We moeten hem in de val lokken.<

>Maar wat als hij ons al gevonden heeft?< Iedereen draaide zich om en ze zagen Mayonaka wijzen.

Een grom. Ze wisten wat hij zei. ‘Wegwezen. Deze plek is van mij!’

“Oké... dat is zeker weten een mannetje.” Matsu deed een stap terug.

“Uit elkaar!” beval Naraku.

De beer sprong naar voren en iedereen sprong aan een andere kant op. De beer was eventjes verrast, maar koos toen zijn doel... Mayonaka...

Plotseling vloog er een hand modder in zijn gezicht. “Hé, grote jongen, ik heb nog nooit op een beer gejaagd.” Naraku stond kaarsrecht en lachte, met Shadowhunter naast haar. “Zullen we eens kijken hoe dat zal gaan?”

>Naraku, ben je gek?!< schreeuwde Matsu.

>We hebben het hier niet over een onschuldig konijntje!< voegde Blade toe.

Naraku was vastbesloten. >Jongens, houd je gereed. Ik zal hem naar de plek leiden waar we Sushi vonden.<

>Maar...< stamelde Mayonaka bezorgd.

“Nu!” beval Naraku en de beer stormde op haar af.

Snel als altijd, deed Naraku haar best om de beer voor te blijven. Shadowhunter bleef dicht bij haar en beiden renden met nagenoeg dezelfde snelheid. Naraku besloot om naar links te gaan, het pad te verlaten en de bossen in te gaan. Zo hoopte ze de beer van haar vrienden weg te leiden. De zwarte wolvin gebruikte een rots om zich tegen af te zetten bij de draai, terwijl Naraku een beetje verder gleed en daarna volgde.

De beer was veel groter, maar was geenszins van plan de jacht op te geven. Dit meisje wilde een uitdaging? Nou, dan kon ze die krijgen! Met alles erop en eraan!

Episode 82: De dingen die je niet moet doen...

Shadowhunter denderde, zonder uit te kijken, dwars door de struiken. Behendig als een hinde volgde Naraku. En daarachter, als een voortrazende bulldozer (als ze op Seken wisten wat dat was) stormde een boosaardige beer. Hij keek niet waar hij zijn gigantische poten neerzette. De enkele moedige paddenstoel die nog leefde, werd nu gedood door een grillig beest die het meisje voor hem, hoe dan ook, wilde doden.

>Hij haalt ons in!< Naraku durfde niet achterom te kijken. Ze besepte maar al te goed dat zij had aangeboden om lokaas te spelen, maar ze had niet verwacht dat deze kwade beer zo snel zou zijn! >Hoe kan zo'n groot beest toch zo snel zijn?< vroeg ze zich verbaast af.

>Maak je geen zorgen om zijn snelheid, maar om zijn klauwen!< “Oh nee!” riep Naraku plotseling en zag een grote stenen muur voor haar opdoemen. Dit was niet het pad naar het ravijn. “Terug!” riep ze tegen de rennende wolvin.

>Wat?< Shadowhunter was stomverbaasd.

“We moeten terug, we zijn verkeerd afgeslagen!” Naraku sprong omhoog, greep een tak en zwaaide eromheen. Op het juiste moment liet ze los en landde precies achter de beer. De beer draaide zich ook om, een diep en stoffig spoor achterlatend.

Shadowhunter dook de struiken in en probeerde sneller te rennen dan de beer, maar vermoeidheid nam bezit van haar.

>Naraku!< smeekte zij, maar haar vriendin was al verdwenen.

Bij het ravijn hadden Mayonaka, Matsuru en Blade zich in een boom verstopt. Met sterke lianen in de handen, wachtten ze op hun leider die beloofd had te komen.

“Te lang...” zei Matsuru. “Het duurt te lang...”

“Ze haalt het wel.” verzekerde Mayonaka hem. “Wij hebben het over Naraku! Zij heeft heer Zashjan verslagen alsof het niets was!”

“Heer Zashjan was geen beer!” snauwde Matsuru, maar verontschuldigde zich meteen. “Sorry, Mayonaka.” zuchtte hij. “Dit is niet goed voor mijn zenuwen.”

Mayonaka knikte; ze begreep het. >Ze haalt het wel.< zei ze. >Wees niet bang. Ze komt haar belofte altijd na.<

Zweetparels dansten over Naraku's voorhoofd en haar adem versnelde. Als ze dat vervloekte ravijn niet snel zou vinden, dan zou de reis gauw genoeg voorbij zijn. Naraku had het al gevoeld. Deze beer, deze krankzinnige oude beer... Hij wilde haar duidelijk uit zijn territorium jagen. Het zou een stuk makkelijker zijn als Naraku gewoon weg was gegaan, maar dat was geen optie voor Naraku. De beer had bijna Sushi gegrepen en een ander onschuldig leven genomen. Als Naraku er nu niets aan zou doen, dan was niemand veilig voor deze beer.

>Naraku, waar ben je?< hoorde ze in haar hoofd.

>Ben er... bijna...< Ze gebruikte niet meer energie dan nodig. Alle andere uitputtende jachten verdwenen in het niets bij deze achtervolging. Maar dit keer kon ze absoluut niet opgeven.

Plotseling sprong een zwarte schaduw uit de lucht en landde op het hoofd van de beer. De beer viel en rolde door het stof, maar stond direct weer op. Oh, hij zag het zwarte wezen dat nu opnieuw naast de paarsharige prooi mee rende wel degelijk, maar de wolvin interesseerde hem niet. Het meisje was zijn prooi!

“Nee hè!” Naraku kon zichzelf wel een trap verkopen! Had ze eindelijk het ravijn gevonden, stond ze aan de overkant! Haar vrienden wachtten aan de overzijde. Shadowhunter had de boomstam al ontdekt, die Blade gebruikt had om het ravijn over te steken en daardoor bij Sushi kon komen. Ze rende er snel naar toe, nam een sprong en landde in het midden van de boomstam. Toen stopte ze en draaide om.

“Waar wacht je op?” riep Naraku zwaaiend met haar armen.

>Jou.< gaf Shadowhunter simpelweg aan.

Naraku nam een sprong en kwam op de boomstam terecht. Zo snel haar voeten haar konden dragen, probeerde ze over te steken, maar de beer wilde niet opgeven. Ook hij nam een sprong!

Eenieders gezicht betrokken van de angst toen Naraku's vrienden de boomstam hoorde kraken. Met een wanhopige sprong probeerde Naraku de overkant te bereiken. Hoog door de lucht vliegend, haalde Naraku het, maar vergiste zich bij de landing en kwam hard op de grond terecht. Duizelig rolde zij over de grond en bewoog zich niet meer.

Maar... zij was niet de enige die het had gehaald. De laatste grote poot zette zich neer op het groene gras en met een luide grom kwam de beer naderbij.

Kreunend probeerde Naraku op te staan, maar de uitputting en de slechte landing eisten hun tol. Hulpeloos lag ze op de grond.

Shadowhunter sprong tussenbeide en liet haar grote tanden zien. De wolvin wist dat ze het gevecht met een enkele slag zou verliezen. Desondanks had Shadowhunter haar keuze gemaakt. Ze zou Naraku beschermen, hoe dan ook.

>Shadowhunter, opzij!<

Het commando liet niets te wensen over en Shadowhunter wist dat ze moest gehoorzamen. Ze sprong opzij en minder dan een seconde later boorde een pijl zich in de schouder van de beer.

“Gemist!” siste Mayonaka en zag dat de beer brullend ging staan.

Blade en Matsu sprongen de boom uit en knikten naar elkaar. Matsu pakte zijn speer en ging voor Naraku staan. Blade pakte Naraku snel op en legde haar aan de zijkant. “Blijf hier!” beval hij en liet Naraku geen moment om tegen te sputteren. Matsu probeerde de beer te raken met de nietige pin, die hij een speer noemde. De beer bleef ondanks alles buiten zijn bereik. Matsu probeerde ervoor te zorgen dat Mayonaka een vrij doel kreeg.

Blade rende naar een boom en bond er een liaan aan vast. “Zo was het niet afgesproken!” hijgde hij, wetende dat er geen tijd te verliezen was. Toen rende hij op de beer af, rolde over de grond, ontweek net een klauw en sprong achterwaarts. Hij deed een paar stappen naar achteren en trok aan de liaan.

Knap! De wortel was gewoonweg geknapt. “Zo was het ook niet afgesproken!” klaagde Blade en zag dat de beer zich nu op hem richtte. Matsuru zag zijn kans schoon en dook naar voren. De speer drong het lichaam in, maar miste daarbij het hart op een haar.

Razend, sloeg de beer Matsuru aan de kant. Hij gleed over de grond, maar was gelukkig niet gewond. Hij keek op en zag dat Blade de beer met zijn zwaard wilde doden. Toch kon Blade niet meer dan de beer een knipbeurt geven.

Er vloog weer een pijl door de lucht. Ditmaal bleef het hout in de rug van de beer steken. De beer draaide zich in het rond en brulde daarbij zo hard dat heel Seken het kon horen. Blade sprong en greep de vacht op de achterkant van het dier.

Vliegensvlug duwde hij zijn zwaard in de beer zijn rug.

Nog steeds was het niet genoeg. De beer sloeg Blade van zich af en de jager raakte daarbij zelfs zijn zwaard kwijt. “Maak je geen zorgen.” lachte Blade. “Dit kan hij niet lang volhouden.”

“Dat duurt te lang.” zei Naraku plotseling en passeerde hem. Zij nam Sushi’s speer en keek de beer aan. Hij keek ook haar aan. Hoog op zijn achterpoten hijgde hij diep. Hij wist dat zijn einde gekomen was, maar wilde het nog niet opgeven. Hij liet zich op zijn poten vallen en met een grote kracht, viel hij uit naar Naraku. Dit was het moment waarop zij had gehoopt. De speer drong diep zijn lichaam binnen. Naraku moest de speer loslaten en wegspringen om niet verpletterd te worden door het grote lichaam. De beer ging naar de grond... en er ontsnapte een laatste zucht.

Stilte kwam weer over het bos. Ver weg konden Naraku en haar vrienden de vogeltjes horen tjilpen. Alsof er niets was gebeurd.

Mayonaka sprong uit de boom en rende naar haar vrienden. Ze krabbelden allemaal weer op. Matsuru’s zwaarste verwondingen bleken maar wat schrammen. Door het vuil op zijn lichaam leek het erger dan het was.

Blade was verkeerd op zijn arm geland en ook al was het niet gebroken, het zou toch enige tijd duren voordat hij hem weer kon gebruiken.

Ook Naraku had niet meer dan een paar blauwe plekken. Mayonaka kwam dichterbij haar. “Goed gedaan.” complimenteerde ze.

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, helemaal niet goed gedaan.” zei ze. “Zonder jullie had ik het niet overleefd.”

Matsuru kwam dichterbij en wilde iets zeggen, maar zag opeens iets anders. Hij veegde het haar op haar voorhoofd iets opzij. “Je hebt een snee op je gezicht.”

Naraku raakte haar voorhoofd aan. “Nu je het zegt.” gaf ze toe. Ze keek naar haar roodgekleurde vingers. “Het valt wel mee.” concludeerde Naraku.

Matsuru knikte. “Oké, en nu?” Hij draaide zich om naar de beer.

Blade lachte. “Nou, honger zullen we voorlopig niet hebben.”

Terug in het kamp walgden de reizigers van het feit dat Naraku en haar vrienden besloten hadden het vlees mee te nemen. “Jullie genieten van een moordenaar!” “Maar wat moeten we dan?” vroeg Naraku aan hen. “Is het niet erger om zijn geschenken te laten rotten?”

“Geschenken?” gilte een vrouw. “Dat monster verdient het niet...”

“Anjano.” Een man legde zijn hand op haar schouder. “Dit is hun manier van leven. Wij zijn beschaafde pelgrims, zij zijn slechts jagers.”

“Hé, wacht eens even!” Blade en Matsuru sprongen op.

“Wat betekent ‘beschaafd?’” vroeg Naraku aan Mayonaka die beduidde dat het meisje haar mond even moest houden.

“Wij hebben net onze levens gewaagd om jullie te beschermen!” zei Matsuru.

De oudste man vouwde zijn armen. “Dus nu moeten wij jullie bedanken?” vroeg hij. “Jullie waren te laat om Haria te redden!”

“Dat is niet eerlijk!” Sushi kwam erbij. “Jullie waren er al nog voor zij wisten dat er een beer was!”

Naraku knikte. “Ieder wezen heeft het recht om te leven. Wij hebben voedsel en leer nodig voor onze kleding. Moesten wij de beer dan maar laten liggen en andere mensen en dieren doden, terwijl de beer dat allemaal kan geven?”

Ancule kwam tussen hen in staan. “Kijk, het heeft geen zin om hierover te discussiëren,” besloot hij. “Kennelijk zijn onze standpunten te verschillend.”

“Ancule heeft gelijk.” zei Mayonaka. “Haat ons als u dat wilt. Het is het niet waard om hierover te ruziën.”

Dit waren de woorden die de reizigers eigenlijk nodig hadden. Ze kalmeerden. Ze wisten waarom zij zo reageerden. De beer had één van hun dierbaren vermoord en nu aten deze jagers hem gewoonweg op. Daarbij, als de beer niet één van hen had gedood, dan zouden zij er waarschijnlijk niet eens naar hebben omgekeken.

“Het spijt ons.” zei de oudste. “Het komt door Haria.” Hij gaf aan wat zij allemaal dachten. “Het is moeilijk voor ons te aanvaarden dat jullie zijn... wat jullie ‘geschenken’ noemen verwelkomen. Voor ons is het geen zegening.”

“Dat begrijpen we.” Ook Matsuru was rustig geworden. “Als jullie willen, kunnen jullie mee eten.”

De man keek naar zijn reisgenoten. “Wij zien hiervan af, dank u voor het aanbod.”

“Hoe kunnen wij u bedanken?” vroeg een andere man. “Tenslotte hebben jullie deze beer gestopt. Jullie konden ook gewoon weggaan en jezelf in veiligheid brengen.”

“Laat dat maar.” Blade raakte zijn pijnlijke arm aan. Ondanks dat het niet verlamd was, bungelde deze een beetje naast zijn lichaam. Hij kon zijn arm voelen, want het was nog steeds erg pijnlijk.

“Maar het is onze wens!” zei een vrouw. “Alstublieft, vertel ons hoe wij u terug kunnen betalen. Haria zou dat zeker gewild hebben.” Door de gevallen naam werd het weer stil.

Naraku was de eerste die opkeek. “Ik hoop dat ik niet onbeleefd ben, maar... kunt u me iets vertellen over uw reizen?” vroeg ze. “Ik zou graag meer horen over de plaatsen en de wereld die u heeft gezien.”

De oude man knikte en lachte. “Natuurlijk. En speciaal voor u, zal ik het meest bijzondere avontuur vertellen dat wij hebben beleefd.” Uit zijn tas nam hij een soort stoffige gouden stok. “Zie je dit, mijn kind?” vroeg hij. “Dit is de echte hoorn van een eenhoorn, omhult met puur goud.”

Episode 83: Verhalen van vroeger

Naraku staarde naar de gouden hoorn die in de hand van de man lag. Ze wist de naam van de man niet, maar voelde dat wat hij in zijn hand had een zeldzaam voorwerp was. Hoewel ze het aan alle kanten kon voelen, was de magie niet zichtbaar.

Naraku raakte voorzichtig de hoorn aan. Eventjes zag ze flitsen in haar hoofd. Ze zag een jongeman met een zwaard die op haar afkwam. Voor even leek het of ze ergens anders was, maar dat kon natuurlijk niet. Toch voelde ze het: angst, pijn en woede.

Naraku schrok weer 'wakker' en keek verward om zich heen. Toen keek ze naar de man voor haar... en herkende hem als de man met het zwaard. Kon het zijn dat...? Nee, dat was onmogelijk.

>Alles in orde?< hoorde ze Maturu vragen en voelde een hand op haar schouder. Naraku knikte als antwoord, niet zeker wat zij met deze... visioenen moest beginnen.

"Een eenhoorn... wat is dat?" vroeg Naraku toen nieuwsgierig.

De man legde de hoorn voor hem op de grond, alsof het hem inspiratie moest geven door ernaar te kijken. "Een eenhoorn is een paard met een hoorn." beweerde hij. "Alleen, het is geen gewoon paard. Het is het mooiste paard dat je ooit hebt gezien Rank en slank lijkt de eenhoorn op een fragiel stuk glas. De huid is een soort parel-achtig wit, glinsterend als een regenboog en... eigenlijk, er zijn geen woorden voor."

"Dus u hebt er één gezien?" Blade kon het niet geloven. Een vredelievende pelgrim en hij had de hoorn van een eenhoorn. Ja hoor... "Ik heb gehoord dat eenhoorns gevaarlijke dieren zijn."

"Dat zijn ze zeker." lachte de man. "Maar ik was in mijn jeugd geen pelgrim. Voor ik het pad van de Hogeren volgde, was ik een getrainde zwaardvechter. Ik hield van de uitdagingen, maar ik heb nu gezworen tegen geweld."

Blade geloofde er nog steeds niets van. >Ach ja, natuurlijk zwoer hij het geweld af. Volgens mij was het een toevalstreffer.<

>Shh!< Mayonaka porde hem in de zij.

"Eigenlijk, de dag waarop ik het licht van de Hogeren zag, was de dag waarop ik deze hoorn kreeg," ging de man verder. "Ze liep door het dichte woud; het leek alsof ze me riep." Hij keek naar de lucht. "Ze was mooier dan een diamant. Haar zijden manen dansten in de wind. Ze wilde mij een uitdaging geven, dat kon ik voelen." De man glimlachte.

Opeens kon Naraku het voor zich zien gebeuren. Toch zag ze de eenhoorn niet. Al wat zij zag, was de man in zijn jeugd, die langzaam op haar af kwam. Ze voelde zich... ongemakkelijk.

"Iedere beweging van haar lichaam vertelde me dat ze wilde dat ik haar zou vangen. Alle eenhoorns willen dat; dat is het spel." De man raakte de hoorn aan en

liet zijn vingers over de inkepingen glijden. “Eenhoorns zijn de hoogste prijs voor een jager. Ze zijn snelle, behendige en speelse wezens.”

Opnieuw zag Naraku het andere woud. Ze voelde dat ze aan het rennen was en ze keek omlaag... Ze zag hoeven! De man was haar gevolgd en... ze was bang! ‘Ga weg! Laat mij met rust!’ Dat en meer bange gedachten schoten door haar hoofd.

“De jacht was fantastisch, beter dan ooit tevoren.” ging de man ongestoord verder. “Ik heb vele gevechten geleverd en ik heb aan veel jachten deelgenomen maar dit... Ik kon voelen dat de Hogeren wilden dat ik haar zou vangen. Zelfs nadat zij gevallen was, gaf ze niet op, zoals het een echte eenhoorn betaamt! Groots en trots, maar met eeuwig...”

“EAAAARGH!” Naraku schreeuwde het onverwachts uit en greep naar haar hoofd. Visioenen, bange visioenen vlogen door haar hoofd. En opeens: helse pijn! Het voelde alsof er iets belangrijks van haar werd gehaald en toen opeens... zwart. Alles zwart. Alles voelde ineens... dood.

“Naraku!” Blade en Matsuru schoten naar voren, ieder aan een kant. “Wat is eraan de hand?”

Naraku keek op en staarde toen naar haar handen. Eventjes dacht ze dat ze met bloed bedekt waren, maar dat was niet zo. “De eenhoorn!” zei ze onverwachts. “Je hebt haar gedood!”

“Naraku! Matsuru onderbrak haar. “Je kunt onze gasten niet zomaar beschuldigen!”

De man keek haar vreemd aan. “Ik heb nog nooit een eenhoorn gedood! Ik zou het niet durven!” Hij was verrast door deze belediging. Hij, een vreedzame pelgrim en volgeling van de Hogeren, zou nooit iets durven te doden dat door de Hoogste geschonken was.

“Maar hij...” probeerde Naraku.

“Naraku!” corrigeerde Mayonaka haar.

“Je hoeft je geen zorgen te maken.” overtuigde de man haar, begripvol omdat hij doorhad dat Naraku niets van eenhoorns wist. “Eenhoorns zijn magische wezens. De Hogeren gaven hun hoorns als een prijs. Als je het afsnijdt, groeit het weer aan.”

“Nee, dat is niet wa-...” begon Naraku.

Matsuru ging voor haar zitten. “De legende vertelt dat als een eenhoorn zijn hoorn verliest, hij zal slapen tot de manen op zijn lichaam schijnen. Dan groeit er een nieuwe hoorn.”

Blade knikte. “Eenhoorns kunnen niet gedood worden.” verzekerde hij haar. “De Hogeren hebben daar wel voor gezorgd.”

Naraku keek omlaag en toen weer naar hun gezichten. “Maar... wat als...?”

Sushi kwam er ook bij zitten. “Ik ben een Elf en voel mij verbonden met elk levend wezen en planten. Ik kan je verzekeren, ik heb nog nooit een eenhoorn zien sterven.”

>Heb jij dan een eenhoorn gezien?< Mayonaka was verbaasd.

>Nee, maar dat hoeft zij ook niet te weten.< Sushi genereerde zich een beetje.

De nacht begon te vallen toen Naraku en haar groep de pelgrims vaarwel hadden gewenst.

De pelgrims hadden hen een goede reis toegewenst en gezegd dat ze voor een voorspoedige reis zouden bidden. Blade en Matsuru wensten ze een veilige reis en dat de Hogeren hen zouden leiden.

Nu rustten ze uit in de nabijgelegen bron. Sushi was wat aan het krabbelen in het zand langs de rand en maakte met haar vingers enkele patronen.

“Waarom kom je er niet bij, Ancule?” vroeg Matsuru aan de lange, trotse bediende. “Een dienaar deelt zijn bad niet met de Roos van de Woestijn.” was het enige dat Ancule antwoordde, zijn zwaard gereed voor actie.

“Voel jij je wel goed, Naraku?” vroeg Blade, terwijl ze haar haar rustig ‘borstelde’ met haar vingers. In het bleke maanlicht leek ze betoverend, met het paarse haar licht glinsterend in het licht.

“Zit het je nog steeds dwars wat er vandaag is gebeurd?” vroeg Matsuru en kwam dichterbij.

“Wat gebeurde er precies?” vroeg Mayonaka.

“Misschien zou een korte broek...” mompelde Sushi en kreeg een tik op het hoofd van Mayonaka. “Ik let echt wel op!” snauwde ze.

Naraku probeerde de woorden te vinden om uit te leggen wat er gebeurd was. “Ik denk dat ik aan het dromen was...” zei ze uiteindelijk.

“Dromen? Je kunt niet dromen als je wakker bent.” zei Blade.

“Nou, weet je, ooit heb ik...” begon Sushi en Mayonaka duwde haar eventjes onder water.

“Laat Naraku vertellen.” zei Mayonaka rustig, terwijl Sushi haar woedend aankeek. Sushi was even van slag, maar lachte toen gemeen. “Oké... dat zal ik doen...”

Mayo-nenha.” De opmerking werd terugbetaald met een boze blik van Mayonaka.

“Ik zag de man die het verhaal aan het vertellen was.” ging Naraku verder. “Maar hij was jonger. Niet zo grijs als we hem hebben ontmoet. Hij zat mij achterna.”

“Een herinnering?” suggereerde Blade.

Naraku schudde haar hoofd. “Maar dan niet die van mij, dat kon ik voelen. En opeens... angst, pijn en toen helemaal niets meer.” Naraku sprong op. “Ik weet zeker dat hij het fout heeft! Hij heeft die eenhoorn gedood! Ik kon het voelen!”

“Maar de hoorn van een eenhoorn kan van de ene op de andere dag weer aangroeien.” legde Sushi uit. “Je kan ze niet doden.”

“Tenzij...” Ancule sprak onverwachts en alle ogen keken hem aan. “Legenden blijken meer dan eens niet waar te zijn... Zou dat ook voor deze legende kunnen gelden?”

Mayonaka schudde haar hoofd. “Nee, Ancule, ik weet zeker dat de legende waar is. Hoe kan je anders verklaren dat de Koning van Bazur een hoorn van een eenhoorn ving en de volgende dag de eenhoorn weer rondliep... Het dier had hem bijna gedood!”

“Ik geef hem geen ongelijk.” fluisterde Naraku en probeerde zich zo klein mogelijk te maken. “Het doet enorm zeer...”

Matsuru legde haar tegen zijn borst. “Ik weet niet wat je gezien hebt, Naraku,” fluisterde hij. “maar je kunt geen eenhoorn zijn geweest. Dat is onmogelijk.” Ancule had de moed opnieuw te spreken, ondanks dat hij wist dat hij het met zijn prinses oneens was. Hij had geleerd dat zijn prinses niet dezelfde was, als waar hij naar gezocht had. “Eenhoorns bezitten veel magie. Misschien heeft zijn magie zich met die van jou vermengd? Misschien was dat de oorzaak van deze visioenen.” “Dat zou kunnen.” beaamde Mayonaka en keek naar Naraku, die tegen Matsuru ging liggen.

Blade kwam ook dichtbij en Mayonaka zag hoe zijn hand door Naraku's haar ging. ‘Ze lijken zo dicht bij elkaar te staan.’, dacht ze. ‘Bijna te dicht. Het is alsof... zij van elkaar houden als geliefden.’ Toen beseftte ze dat hun liefde veel dieper dan dat moest zijn.

“Misschien zal een mantel genoeg bescherming bieden...” Mayonaka keek opzij en zag dat Sushi verder was gegaan met haar ontwerpproblemen.

Ondertussen hield Naraku zich aan Matsuru vast. Ze genoot ervan zo dicht bij hem te zijn, evenals dat Blade met zijn hand door haar haren ging. Naraku kon zich nauwelijks de dag herinneren dat ze een zware tweestrijd had geleverd en dat Blade en Matsuru haar dwongen voor één van hen te kiezen.

Naraku zou liever sterven dan één van hen te verliezen. Ze waren meer dan broers voor haar, meer dan een zogenoemde geliefde of Sonai¹. Naraku wist zeker dat ze voor altijd samen zouden blijven.

“Kijk nou eens!” Kai liep de gangen door en hield een toorts omhoog. Hij zag een grote roestige deur.

Ao zuchtte en draaide zich om. “Loop eens door, Kai, we moeten Grasshopper vinden.”

“Hoe moeilijk kan het zijn zo'n kleine wolf in dit grote kasteel te vinden...?” vroeg Kai zich af en realiseerde dat hij het antwoord zelf al gegeven had. “Het is wel erg koud hier.”

“Meen je dat?” Ao probeerde zich warm te wrijven tijdens het lopen door de ondergrondse gangen. “Nou, kom op.” Hij wees naar de trappen die voor hen waren.

“En wat doen we met deze deur?” Kai wees naar een deur.

Ao zuchtte. “Kan jij die deur open krijgen?” vroeg hij en zag Kai zijn hoofd schudden. “Dan kan Grasshopper het ook niet.”

Kai volgde Ao naar de trappen. “Wat zou er achter die deur zijn...?” mompelde hij. Op dat moment bereikte hen beiden een telepathisch bericht.

>Ao, Kai, ik heb Grasshopper gevonden!< informeerde Hane de twee.

“Eindelijk!” zuchtte Ao opgelucht en vond dat de sneeuw buiten warmer moest zijn dan hier beneden. >Waar was ze?<

>De bibliotheek... Wist je dat het hier binnen kan sneeuwen?<

“Uh oh, ...” mompelde Kai. “Mayonaka zal dit niet leuk vinden!” Hij rende naar de bibliotheek.

In een herberg niet ver van Naraku vandaan brandde nog steeds licht, zelfs al was het middernacht. “Neem mij niet kwalijk dat ik u op dit tijdstip lastig val,” verontschuldigde de man zich. “maar heeft u een bed over voor de nacht? Mijn vrouw en ik hebben...”

“Ja, ja, het is al goed!” gromde de herbergier gehumeurd. “Jullie hebben kamer 7 en je maakt je eigen bed klaar. Mag ik nu eindelijk naar bed gaan?”

“Ik dank u, mijnheer.” boog de vrouw. “We zullen...”

“Mijn vrouw is ziek en ik heb nog vaat die gewassen moet worden.” De herbergier wees hun de kamer. “Was dat af en de nacht is gratis.”

De vrouw ging er snel mee akkoord. “Moge de Hogeren u een goede nachtrust brengen.” Toen de man wegging wendde ze zich tot haar echtgenoot. “Wat gul van hem om ons niets te rekenen voor de nacht.”

Ze had niet de blik van de herbergier gezien, richting de enorme stapel borden in de keuken... een stapel die tenminste vier dagen oud moest zijn...

Haar echtgenoot was het met haar eens. “Ja, we moeten zuinig zijn op ons geld.”

Zijn vrouw was ineens onzeker. “Denk... denk je dat we haar kunnen vinden?”

Haar man keek haar aan. Hij lachte en knikte. “Natuurlijk vinden we haar. Ik mag hopen dat we onze boerderij niet voor niets hebben verlaten. Ik bedoel, de Hogeren gaven je deze visioenen met een reden... hoop ik.”

“Ik hoop dat ze ons kan helpen.” De vrouw stapte in een klein bed. “Ik hoop dat zij en die aardige jongen veilig zijn. Denk je dat ze de vloek konden verbreken en dat ze haar geheugen terug heeft gekregen?”